

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Dariusz Czajkowski
Sędziowie	SSA Leszek Kulik SSA Janusz Sulima (spr.)
Protokolant	Magdalena Zabielska

przy udziale - Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku Małgorzaty Gasińskiej - Werpachowskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. sprawy:

A. M. (1) s. J. oskarżonego z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k., z art. 282 k.k., z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k., z art. 258 §1 k.k., z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 §2 k.k., z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 65 §2 k.k., z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 §2 k.k., z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., z art. 223 k.k. w zb. z art. 224 §2 k.k., z art. 270 §1 k.k., z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

P. L. (1)s. W. oskarżonego z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k., z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k., z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., z art. 239 §1 k.k. w zb. z art. 224 §2 k.k. w zb. z art. 226 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k., z art. 178a §4 k.k. w zb. z art. 244 k.k.

A. S. (1) s. M. oskarżonego z art. 282 k.k., z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k., z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k.

z powodu apelacji prokuratora i obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 29 czerwca 2015 r., sygn. akt III K 197/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. M. (1) w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie z punktu XIV o karze łącznej,

b) czyn przypisany w punkcie V (w ramach czynów zarzuconych w punktach VIII, IX, X, XI, XIII, XIV, XV) kwalifikuje z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art.

12 k.k. i za podstawę skazania za ten czyn przyjmuje art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

c) uchyla orzeczoną w punkcie VIII (pierwszym) karę pozbawienia wolności,

d) za czyn przypisany w punkcie VIII ppkt 1, 2 i 3 (w ramach czynów zarzuconych w akcie oskarżenia w punktach XVII, XVIII i XIX) na podstawie art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazuje, a na podstawie art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

e) za czyn przypisany w punkcie VIII ppkt 4 (w ramach czynu zarzuconego w akcie oskarżenia w punkcie XXI) na podstawie art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazuje, a na podstawie art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierza mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności,

f) w ramach czynu przypisanego w punkcie XI ppkt 2 (zarzuconego w punkcie XLVI aktu oskarżenia) uznaje za winnego tego, że w dniu 15 września 2010 roku w B. w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania, która miała nastąpić na podstawie wystawionego za nim listu gończego, użył wobec nich przemocy w ten sposób, że podczas rutynowej kontroli drogowej w pewnym momencie cofnął kierowany przez siebie pojazd marki (...) o nr rej. (...), a następnie, kiedy dobiegli do niego policjanci K. M., A. M. (2) i A. N., ciągnął ich za sobą, po czym dynamicznie ruszył samochodem do przodu, grożąc przejechaniem próbującego go zatrzymać policjanta J. S. (1), to jest czynu z art. 224 §2 k.k. i za to na podstawie art. 224 §2 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

g) przyjmując za podstawę przepisy w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396): art. 91 §2 k.k. i art. 86 §1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. orzeka wobec niego łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 7 (siedmiu) lat;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. L. (1) w ten sposób, że:

a) z podstaw wymiaru kar za czyny przypisane w punkcie III (w ramach czynów zarzuconych w punktach IV, V i VI aktu oskarżenia) oraz za czyn przypisany w pkt. XII ppkt 1 (zarzucony w pkt. XLIX) eliminuje art. 64 §1 k.k.,

b) czyn przypisany w punkcie XII ppkt 3 (zarzucony w punkcie LI) kwalifikuje z art. 178a §4 k.k. i przepis ten przyjmuje za podstawę skazania oraz wymiaru kary,

c) za podstawę orzeczonego w pkt. XVII zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przyjmuje art. 42 §2 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 marca 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 541) w zw. z art. 4 §1 k.k.

d) łagodzi orzeczoną wobec niego karę łączną pozbawienia wolności do lat 5 (pięciu);

III. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. S. (1) w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie z punktu XIV o karze łącznej,

b) łagodzi wymierzoną wobec niego karę pozbawienia wolności za czyn przypisany mu w punkcie II do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,

c) przyjmuje za podstawę wymiaru kary za czyny przypisane mu w punkcie XIII ppkt 2 (zarzucone w pkt LIII i LIV) art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k.

d) przyjmując za podstawę przepisy w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396): art. 91 §2 k.k. i art. 86 §1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. orzeka wobec niego karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

e) przyjmując za podstawę przepisy w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396): art. 69 §1 i 2 k.k., art. 70 §1 pkt 1 k.k. i art. 72 §1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 5 (pięciu) i zobowiązuje go w tym okresie do wykonywania pracy zarobkowej;

IV. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. W. kwotę 738 złotych, w tym kwotę 138 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

VI. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem jednej opłaty za obie instancje od oskarżonych: A. M. (1) 600 złotych, P. L. (1) 400 złotych i A. S. (1) 300 złotych oraz obciążą oskarżonych pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach im przypadających.

UZASADNIENIE

A. M. (1), P. L. (1) i A. S. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. W dniu 5 października 2009 r. w B. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. S. (2)

i innymi nieustalonymi osobami, celem uzyskania dla J. S. (2) kredytu gotówkowego, z zamiarem aby J. S. (2) przedłożył stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach i uzyskał kredyt w (...)

w B., dostarczyli mu podrobione przez nieustaloną osobę zaświadczenie z dnia 05.10.2009 r. o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia J. S. (2) w Firmie Usługowo – Handlowej (...) A. R. w B. na stanowisku blacharza samochodowego z wynagrodzeniem 2.661 zł, które J. S. (2) przedłożył

w wymienionym, wskazanym przez współsprawców banku, a które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia, w wyniku czego (...)

(...)w B. udzielił J. S. (2) kredytu gotówkowego w kwocie 20.000 zł, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.,

II. W dniu 6 października 2009 r. w B. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. S. (2)

i innymi nieustalonymi osobami, celem uzyskania dla J. S. (2) kredytu gotówkowego, z zamiarem, aby J. S. (2) przedłożył stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach i uzyskał kredyt w (...), dostarczyli mu podrobione uprzednio przez P. L. (1) zaświadczenie z dnia 02.10.2009 r. o zarobkach J. S. (2) w Firmie Usługowo – Handlowej (...) A. R. w B. na stanowisku blacharza samochodowego

z wynagrodzeniem 2661 zł, które J. S. (2) przedłożył w wymienionym, wskazanym przez współsprawców banku, a które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia, w wyniku czego (...) udzielił J. S. (2) kredytu gotówkowego z pakietem ubezpieczeniowym

w kwocie 36.458, 33 zł, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.,

III. W dniu 6 października 2009 r. w B. przy ul. (...) w okolicach hipermarketu (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie

i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, groźbą zamachu na życie i zdrowie, doprowadzili J. S. (2) do rozporządzenia mieniem w kwocie 24.000 zł, w ten sposób, iż celem uzyskania od J. S. (2) wymienionej kwoty, grozili J. S. (2) pozbawieniem życia i zdrowia jego oraz jego konkubiny J. P. (1) przedmiotem przypominającym pistolet oraz niebezpiecznym przedmiotem w postaci maczety, czym zmusili go do wydania uzyskanych w ramach kredytu z banku pieniędzy

w kwocie 24.000 zł, działając na szkodę J. S. (2), przy czym P. L. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej

za przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy, tj. o czyn z art. 282 k.k., a w stosunku do P. L. (1) o czyn z art. 282 k.k. w zw.

z art. 64 § 2 k.k.

Nadto A. M. (1) i P. L. (1) zostali oskarżeni o to, że:

IV. W dniu 21 października 2009 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) i W. S. (1) usiłowali doprowadzić bank, który wyraziłby chęć udzielenia pożyczki

za pośrednictwem (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez W. S. (1) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób,

że chcąc by W. S. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego

na wyludzeniu kredytu, przekazali mu podrobione uprzednio przez P. L. (1) zaświadczenie z dnia 20.10.2009 r. o zatrudnieniu w firmie (...) M. Ł. (1) z siedzibą w S. w charakterze kierowcy z wynagrodzeniem 2 243 zł 91 gr, aby ten, ubiegając się o przyznanie pożyczki w kwocie 10.000 zł posłużył się takim zaświadczeniem, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę udzielenia pożyczki przez bank, przy czym P. L. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej

za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k., a w stosunku do P. L. (1) o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

V. W dniu 21 października 2009 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) i W. S. (1) usiłowali doprowadzić (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez W. S. (1) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by W. S. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyludzeniu kredytu, przekazali mu podrobione uprzednio przez P. L. (1) zaświadczenie z dnia 21.10.2009 r. o zatrudnieniu w firmie (...) M. Ł. (1) z siedzibą w S. w charakterze kierowcy

z wynagrodzeniem 2 243 zł 91 gr, by ten, ubiegając się o przyznanie kredytu w kwocie 18.000 zł posłużył się takim zaświadczeniem, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli

z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez bank, czym działali na szkodę (...) przy czym P. L. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary

co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k., a w stosunku do P. L. (1) o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VI. W dniu 26 października 2009 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) i W. S. (1) usiłowali doprowadzić (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 22.220 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez W. S. (1) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by W. S. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyludzeniu kredytu, przekazali mu podrobione uprzednio przez P. L. (1) zaświadczenie z dnia 22.10.2009 r. o zatrudnieniu w firmie (...) M. Ł. (1) z siedzibą w S. w charakterze kierowcy

z wynagrodzeniem 2 243 zł 91 gr, by ten, ubiegając się o przyznanie kredytu w kwocie 20.220 zł posłużył się takim zaświadczeniem, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli

z uwagi na zatrzymanie W. S. (1) przez Policję, czym działali na szkodę (...) przy czym P. L. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat

po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k., a w stosunku do P. L. (1) o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

Ponadto A. M. (1) został oskarżony o to, że:

VII. W okresie od miesięcy letnich 2007 r. do 28 czerwca 2008 r. w B. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z G. K., A. P., S. K. (1) i innymi osobami wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw polegających na wyłudzeniu kredytów i pożyczek, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

VIII. W dniu 8 grudnia 2007 r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu

z G. K., A. P. i A. M. (3), doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...)

w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez A. M. (3)

z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, iż chcąc by A. M. (3) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł go

do (...) w B., gdzie A. M. (3) posłużył się podrobionym uprzednio przez A. P. dokumentem w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) w B.,

ul. (...) w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1.650 zł, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego,

w efekcie czego zatajając brak zamiaru spłacenia kredytu, doprowadził do zawarcia umowy nr (...) i wypłacenia kredytu gotówkowego w wysokości 11 000 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.,

IX. W dniu 22 grudnia 2007 r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu

z G. K., A. P., M. Ł. (2) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, doprowadził (...) w W.

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.700 zł poprzez wprowadzenie

w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru

i możliwości wywiązania się przez M. Ł. (2) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, iż chcąc by M. Ł. (2) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazał jego fotografię G.

K., którą G. K. wkleił w książeczke wojskowej (...) wystawionej na nazwisko A. Ł. (1), podrabiając tym samym ten dokument, a następnie zawiózł M. Ł. (2) do (...) w B., gdzie M. Ł. (2) przedłożył podrobiony uprzednio przez A. P.

dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w (...) B., ul. (...), w charakterze glazurnika, z wynagrodzeniem 1.840 zł, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego oraz podrobiony dowód osobisty brata bliźniaka A. Ł. (1)

(...), w efekcie czego zatajając brak zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził

do zawarcia umowy nr (...) i wypłacenia kredytu

w wysokości 12.700 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.

X. W dniu 27 grudnia 2007 r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu

z G. K., A. P., M. C., A. M. (4), usiłował doprowadzić (...) w W.

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł poprzez wprowadzenie

w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru

i możliwości wywiązania się przez M. C. z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by M. C. dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł go do (...)w B. i nakłonił, by ten ubiegając się o przyznanie kredytu przedłożył podrobiony uprzednio przez A. P. dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu

w (...), B., ul. (...),

w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1840 zł, dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w celu wprowadzenia w błąd pracownika tego Banku co do faktu zatrudnienia w wymienionej firmie, możliwości zarobkowych i zatajenia braku zamiaru spłacenia pożyczki w kwocie 15.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie M. C.

przez Policję, czym działał na szkodę wymienionego Banku., tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.

XI. W dniu 30 stycznia 2008 r. w C., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu

z K. R., G. K. i A. P. doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...)

w C. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez K. R. z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by K. R. dopuścił się czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł go do (...) w C., gdzie K. R. złożył w celu wprowadzenia w błąd pracownika tego Banku co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych stwierdzające nieprawdę oświadczenie o zatrudnieniu w (...) w B., ul. (...) w charakterze operatora maszyn z wynagrodzeniem 1470 zł, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu

dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w efekcie czego, zatajając brak zamiaru spłacenia kredytu, doprowadził do zawarcia umowy nr (...)

o udzielenie kredytu gotówkowego i wypłacenia kwoty 11 000 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.,

XII. Bliżej nieustalonego dnia w okresie od 31 stycznia 2008 r. do 25 lutego 2008 r.

w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie

i w porozumieniu z A. P., w celu aby K. R. dokonał czynu zabronionego w postaci wyłudzenia kredytu bankowego za pomocą podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu, udzielił mu pomocy do tego czynu, w ten sposób, iż dostarczył mu za pośrednictwem A. P. druk zaświadczenia o zatrudnieniu zaopatrzone podrobionymi uprzednio przez siebie pieczętami w rubryce „pieczętka nagłówkowa zakładu pracy” o treści (...), (...)-(...) B., Al.(...) NIP (...)” oraz w rubryce „pieczęć i podpis” o treści „(...)tel. kom. (...)”,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.,

XIII. W dniu 1 lutego 2008 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu

z G. K. i R. W. (1), doprowadził (...)

w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez R. W. (1) z umowy oraz

co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by R. W. (1) dopuścił się czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł go do (...)w B., gdzie R. W. (1) złożył w celu wprowadzenia

w błąd pracownika tego Banku co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych dostarczone przez niego podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w (...), dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w efekcie czego, zatajając brak zamiaru spłacenia kredytu, doprowadził do zawarcia umowy nr (...) o udzielenie kredytu gotówkowego i wypłacenia kwoty 12 000 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.,

XIV. W dniu 6 lutego 2008 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu

z A. S. (2) i innymi nieustalonymi osobami, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez A. S. (2) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by A. S. (2) dopuścił się czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł go do (...)

(...) w B., gdzie A. S. (2) złożył w celu wprowadzenia w błąd pracownika tego Banku co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych stwierdzające nieprawdę oświadczenie o zatrudnieniu w (...)

w B., ul. (...) na czas nieokreślony na stanowisku glazurnika z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 2000 zł, dotyczące okoliczności

o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w efekcie czego, zatajając brak zamiaru spłacenia kredytu, doprowadził do zawarcia umowy pożyczki nr (...) i wypłacenia kwoty 12 000 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.,

XV. W dniu 12 lutego 2008 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu

z G. K., E. Z. i R. W. (1), doprowadził Bank (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...)

w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez E. Z. z umowy oraz co do jej zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by E. Z. dopuściła się czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł ją do (...) w B., gdzie E. Z. złożyła w celu wprowadzenia

w błąd pracownika tego Banku co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych nieprawdziwe oświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) w B.

w charakterze sprzątaczkii na czas nieokreślony z miesięcznym wynagrodzeniem 1300 zł, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w efekcie czego, zatajając brak zamiaru spłacenia kredytu, doprowadził

do zawarcia umowy nr (...) o udzielenie kredytu gotówkowego i wypłacenia kwoty 12 000 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.,

XVI. Bliżej nieustalonego dnia w okresie od 1 marca 2008 r. do 13 marca 2008 r.

w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w celu aby R. W. (1) oraz A. L. dokonali czynu zabronionego w postaci wyłudzenia telefonów komórkowych z sieci (...) za pomocą podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu, udzielił im pomocy do tego czynu, w ten sposób, iż dostarczył R. W. (1) dwa druki zaświadczenia o zatrudnieniu zaopatrzone podrobionymi uprzednio pieczętkami w rubryce „pieczętka nagłówkowa zakładu pracy”

oraz w rubryce „Czytelny podpis osoby wystawiającej...” o treści „(...), (...), (...)-(...) B., tel. (...), NIP (...) REGON (...) uzyskując w zamian od R. W. (1) łącznie 200 zł, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.,

XVII. W dniu 25 czerwca 2008 r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z A. Ł. (2) i innymi nieustalonymi osobami, usiłował doprowadzić (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez A. Ł. (2) z umowy oraz co do jej zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by A. Ł. (2) dokonała czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazał jej druk zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) w charakterze sprzątaczkii z wynagrodzeniem 3 000 zł, by ta po uprzednim jego podrobieniu ubiegając się o przyznanie kredytu w kwocie 9 000 zł posłużyła się takim zaświadczeniem, dotyczącym okoliczności

o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na nieuwzględnienie wniosku o pożyczkę przez (...),

czym działał na szkodę (...), tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.,

XVIII. W dniu 26 czerwca 2008 r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z A. Ł. (2) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić (...) we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.397, 71 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez A. Ł. (2) z umowy oraz co do jej zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by A. Ł. (2) dokonała czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu pożyczki, przekazał jej druk zaświadczenia

o zatrudnieniu w firmie „(...)”

w charakterze sprzątaczką z wynagrodzeniem 3 000 zł, by ta po uprzednim jego podrobieniu ubiegając się o przyznanie pożyczki posłużyła się takim zaświadczeniem, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego,

lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na nieuwzględnienie wniosku o pożyczkę

przez (...), czym działał na szkodę (...) we W., tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.,

XIX. W dniu 27 czerwca 2008 r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. Ł. (2) i M. Ł. (2) usiłował doprowadzić (...) w W.

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru

i możliwości wywiązania się przez A. Ł. (2) z umowy oraz co do jej zatrudnienia

na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by A. Ł. (2) dokonała czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazał jej druk zaświadczenia o zatrudnieniu

w firmie (...) w charakterze sprzątaczką z wynagrodzeniem 2 100 zł, by ta po uprzednim jego podrobieniu, ubiegając się o przyznanie kredytu w kwocie 8 000 zł posłużyła się takim zaświadczeniem oraz podrobił pieczętki i podpisy osoby uprawnionej do poświadczenia zatrudnienia w legitymacji ubezpieczeniowej A. Ł. (2), co dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu

dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął

z uwagi na zatrzymanie A. Ł. (2) przez Policję, czym działał na szkodę(...)tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.,

XX. W dniu 8 stycznia 2009 r. w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...). w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy oraz co do dochodów uzyskiwanych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej,

w ten sposób, że złożył do wniosku o udzielenie kredytu zaświadczenie z 11.07.2008 r.

o nr identyfikacyjnym REGON przedsiębiorstwa (...), A. M. (1) oraz nierzetelne oświadczenie o uzyskaniu dochodów z tytułu prowadzenia wymienionej działalności w ostatnich 3 miesiącach w średniej wysokości 3000 zł miesięcznie, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w sytuacji, gdy faktycznie przedsiębiorstwa nie prowadził

i nie uzyskiwał wskazanych dochodów, w efekcie czego zatajając fakt braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził do zawarcia umowy nr (...)

i wypłacenia kredytu gotówkowego w wysokości 20.000 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.,

XXI. W dniu 27 sierpnia 2009 r. i w dniu 28 sierpnia 2009 r. w B., działając

w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. Ł. (3) i innym nieustalonym mężczyzną usiłował doprowadzić (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie

15.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...)w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez M. Ł. (3)

z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by M. Ł. (3) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazał mu podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...), (...)-(...) Ł., ul. (...) w charakterze kierowcy z wynagrodzeniem 1.890, 55 zł, by ten ubiegając się o przyznanie kredytu w kwocie 15 000 zł posłużył się takim zaświadczeniem, którego treść dotyczyła okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie M. Ł. (3) przez Policję, czym działał na szkodę (...)tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.,

XXII. W dniu 1 marca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W.

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 768 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...) w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się

z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez R. W. (2), w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...)w B. - R. S. dowód osobisty R. W. (2) nr (...), na którego dane R. S. wypisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych (...), na której to umowie A. M. (1) podrobił podpisy R. W. (2), a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenie promocyjnej 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 769 zł, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k.,

XXIII. W dniu 12 kwietnia 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. i P. M. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej

wartości 768 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...) w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez E. P., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty E. P. nr (...), na którego dane R. S. wypisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), na których to A. M. (1) podrobił podpisy E. P., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenie promocyjnej 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 769 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...)w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k.,

XXIV. W dniu 4 maja 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1628 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez G. N., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...)w B. - R. S. dowód osobisty G. N. nr (...),

na której dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...), na których to A. M. (1) podrobił podpisy G. N., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał telefon komórkowy (...) o wartości 1049 zł oraz (...) o wartości 929 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXV. W dniach 4 i 6 maja 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1608 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez A. C., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty A. C. o nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach A. M. (1) podrobił podpisy A. C., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku

czego uzyskał w cenie promocyjnej 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 829 zł oraz w cenie promocyjnej 49 zł telefon komórkowy (...) o wartości 829 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art.

12 k.k.,

XXVI. W dniu 12 maja 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1526 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez T. K., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty T. K.

nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy T. K., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 829 zł oraz w cenie promocyjnej 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 699 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXVII. W dniu 16 maja 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1656 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez P. L. (2), w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty P. L. (2) nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy P. L. (2), a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...)

o wartości 829 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...)

w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXVIII. W dniu 17 maja 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1396 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez I. S., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty I. S. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...)

i nr (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy I. S., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...) o wartości 699 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży,

a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXIX. W dniu 20 maja 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1656 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez J. R., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty J. R. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy J. R., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe(...) o wartości 829 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXX. W dniu 21 maja 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 866 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...) w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez J. D., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...)w B. - R. S. dowód osobisty J. D. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy J. D., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefon komórkowy (...) o wartości 449 zł oraz telefon komórkowy(...) o wartości 419 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...) w W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXXI. W dniu 25 maja 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...)w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1398 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...) w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez E. S., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty E. S. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy E. S., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...)o wartości 698 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXXII. W dniu 1 czerwca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...)w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1706 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...) w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez P. S., w ten sposób, iż dostarczył pracownikowi salonu (...)w B. - R. S. dane osobowe P. S., w tym dane o numerze jego dowodu osobistego, na które to dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...) i podrobił podpisy P. S., po czym przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego A. M. (1) uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 829 zł oraz N. (...) o wartości 879 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXXIII. W dniu 1 czerwca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1656 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez K. C., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...)w B. - R. S. dowód osobisty K. C. nr (...), na które to dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...)

i nr (...) i podrobił podpisy K. C.,

po czym przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności,

w wyniku czego A. M. (1) uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...)o wartości 829 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXXIV. W dniu 15 czerwca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...). w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1526 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez K. P., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty K. P. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...), na których to A. M. (1) podrobił podpisy K. P.,

a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 829 zł oraz (...) o wartości 699 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXXV. W dniu 15 czerwca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1778 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez W. S. (2), w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty W. S. (2) nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy

o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...)

i nr (...), na których to umowach A. M. (1) podrobił podpisy W. S. (2), a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...) o wartości 889 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży,

a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXXVI. W dniu 17 czerwca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1448 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez J. C., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...)w B. - R. S. dowód osobisty J. C. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...), na których to A. M. (1) podrobił podpisy J. C.,

a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 619 zł oraz (...) o wartości 829 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXXVII. W dniu 19 czerwca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1656 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez W. Ł., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty W. Ł. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy

o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...)

i nr (...), na których to umowach podrobił podpisy W. Ł., po czym przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego w cenach promocyjnych po 1 zł uzyskał dwa telefony komórkowe (...) o wartości 829 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...)w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXXVIII. W dniu 20 czerwca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...)w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1721 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez M. R., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...)w B. - R. S. dowód osobisty M. R. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...)

i nr (...) na nazwisko M. R., na których to umowach A. M. (1) podrobił podpisy M. R., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego w cenie promocyjnej 49 zł uzyskał telefon komórkowy Samsung R. o wartości 892 zł każdy, oraz w cenie promocyjnej z zł uzyskał telefon komórkowy (...) o wartości 829 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXXIX. W dniu 23 czerwca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W.

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 828 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez T. C., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty T. C. nr (...), na którego dane R. S. wypisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych

nr (...), na której nieustalona osoba podrobiła podpisy T. C., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego w cenie promocyjnej 1 zł uzyskał telefon komórkowy (...) o wartości 828 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...)

w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k.,

XL. W dniach 28 i 29 czerwca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...)w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1238 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez R. M. (2), w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty R. M. (2) nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy

o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...)

i nr (...), na których to umowach A. M. (1) podrobił podpisy R. M. (2), a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego w cenie promocyjnej 199 zł uzyskał telefon komórkowy (...) o wartości 879 zł, oraz w cenie promocyjnej 1 zł otrzymał telefon komórkowy (...) o wartości 559 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XLII. W dniach 1 i 2 lipca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 976 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez K. F., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) P4 w B. - R. S. dowód osobisty K. F.

nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy K. F., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego w cenach promocyjnych po 1 zł uzyskał telefon komórkowy (...)

o wartości 559 zł oraz (...) o wartości 419 zł, celem dalszej odsprzedaży,

a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

czym działał na szkodę (...) w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XLIII. W dniu 8 lipca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1326 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez P. G., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty P. G.

nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to A. M. (1) podrobił podpisy P. G., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał telefon komórkowy (...) o wartości 769 zł oraz (...)

o wartości 559 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę

nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...)

w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XLIV. W dniach 12 lipca 2010 r. i 15 lipca 2010 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z S. S. (1), R. M. (2) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić (...)

w B. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez S. S. (1)

z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by S. S. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazał mu oraz jako poręczycielowi R. M. (2) druk zaświadczenia o zatrudnieniu

w firmie (...), by ten po uprzednim jego podrobieniu, ubiegając się o przyznanie kredytu w kwocie 20 000 zł posłużył się takim zaświadczeniem, które dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi

na zatrzymanie S. S. (1) i R. M. (2) przez Policję, czym działał

na szkodę (...), tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.,

XLV. W dniu 31 lipca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1596 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...)

w W., co do zamiaru zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez S. D., w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty S. D.

o nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to nieustalona osoba podrobiła podpisy S. D., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych telefon komórkowy (...) o wartości 619 zł oraz (...) o wartości 978 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S., czym działał na szkodę (...)

(...)w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XLV. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od 1 kwietnia 2010 r. do 30 sierpnia 2010 r.

w B., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie udzielił odpłatnie R. S. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej

15 gram za kwotę nie mniejszą niż 450 zł, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

XLVI. W dniu 15 września 2010 r. w B. dopuścił się czynnej napaści

na wykonującego obowiązki służbowe funkcjonariusza Policji mł. asp. J. S. (1), używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci samochodu w ten sposób, że podczas rutynowej kontroli drogowej, w pewnym momencie cofnął samochód, do którego natychmiast dobiegli funkcjonariusze Policji w osobach st. sierż. K. M., sierż. A. M. (2) i post. A. N. ciągnąc ich za sobą, a następnie dynamicznie ruszył do przodu rozpędzając pojazd marki (...) o nr rej. (...), którym próbował przejechać interweniującego mł. asp. J. S. (1) i oddalił się w nieznanym kierunku, w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania, która miała nastąpić na podstawie wystawionego za nim listu gończego,

tj. o czyn z art. 223 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k.,

XLVII. W dniu 15 września 2010 r. w B. użył jako autentyczną umowę z dnia 16.05.2010 r. sprzedaży samochodu marki (...) nr rej. (...) samochodu pomiędzy S. K. (2) a J. O., uprzednio podrobioną

przez niego poprzez wypełnienie treści umowy i podrobienia w rubryce „kupujący” czytelnego podpisu o treści „J. O.”, w ten sposób, że przekazał ją funkcjonariuszom Policji w toku kontroli drogowej, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.,

XLVIII. W okresie od 1 września 2010 r. do 30 września 2010 r. w B. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru trzykrotnie udzielił J. G. środków odurzających w postaci żywicy konopi w łącznej ilości 3 gram,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

Ponadto P. L. (1) został oskarżony o to, że:

XLIX. W dniu 16 września 2010 r. w B. przy ul. (...), zastosował wobec interweniujących funkcjonariuszy Policji w osobach asp. K. T. i st. sierż. R. F. przemoc w postaci szarpania i odpychania, w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania A. M. (1),

co stanowiło utrudnianie postępowania karnego w sprawie o sygn. Ds. (...) nadzorowanej przez Prokuraturę Rejonową B. – Północ w B. i innych, poprzez udzielenie pomocy dla sprawcy do uniknięcia odpowiedzialności karnej, jednocześnie używając wobec nich słów powszechnie uznanych za obelżywe, czego dokonał podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 239 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

L. W dniu 25 października 2010 r. w mieszkaniu przy ul. (...) w B.,

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na życie i zdrowie, doprowadził J. P. (1) do rozporządzenia mieniem należącym do pokrzywdzonej oraz do J. S. (2), w ten sposób, iż po wejściu do mieszkania, w którym przebywała pokrzywdzona pod pozorem spotkania się z J. S. (2) zagroził J. P. (1) przedmiotem przypominającym broń palną oraz zakleił jej usta taśmą klejącą czym zmusił ją do wydania mu pieniędzy w kwocie 140 zł, samochodu osobowego marki (...) o nr rej. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym i kluczykami, dwóch rowerów, radia CB oraz kartonu z alkoholami, to jest mienia o łącznej wartości około 50.000 zł, działając w ten sposób na szkodę J. P. (1) oraz J. S. (2), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy, tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

L.. W dniu 26 października 2010 r. w B. około godziny 1.00 przy ul. (...), kierował pojazdem marki (...) na brytyjskich numerach rejestracyjnych (...), będąc w stanie nietrzeźwości mając I badanie – 1,60 promila, II badanie - 1, 31 promila alkoholu we krwi, będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 5 grudnia 2008 r. w sprawie XV K (...), przy czym nie zastosował się do orzeczonego na mocy wymienionego wyroku zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju przez okres 2 lat, tj. o czyn z art. 178 a § 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k.,

Nadto A. S. (1) został oskarżony o to, że:

LII. W dniu 18 sierpnia 2009 r. w S. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w S. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy oraz co do swego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, w ten sposób, że składając wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego przedłożył podrobione zaświadczenie z dnia 17.08.2009 r. o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia w firmie (...), ul. (...), (...)-(...) C. na stanowisku asystenta ds. finansowo ubezpieczeniowych od dnia 01.03.2009 r. z wynagrodzeniem 1980, 50 zł netto, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zażądanie przez Bank deklaracji pracownika przekazywanych do ZUS, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.,

LIII. W dniu 27 października 2009 r. w B. przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.410, 53 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy oraz co do rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej i dochodów uzyskiwanych w jej ramach, w ten sposób, że składając wniosek o udzielenie pożyczki przedłożył stwierdzające nieprawdę pisemne oświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej pod nazwą (...) i uzyskiwanych z tego tytułu dochodach, czym wprowadził w błąd pracownika banku co do zamiaru spłaty zaciągniętej pożyczki i zawarł umowę pożyczki gotówkowej nr (...), a po uzyskaniu kwoty pożyczki nie spłacał rat, czym działał na szkodę wymienionego Banku, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.,

LIV. W dniu 9 listopada 2009 r. w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1200 zł, w ten sposób, że składając wniosek o udzielenie kredytu odnawialnego przedłożył stwierdzające nieprawdę pisemne oświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej pod nazwą (...) i uzyskiwanych dochodach, czym wprowadził w błąd pracownika Banku co do zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu i zawarł umowę nr (...), a po uzyskaniu kwoty kredytu nie spłacał rat, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.,

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 29 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 179/15:

I. Oskarżonych A. M. (1), P. L. (1) i A. S. (1) w ramach czynów opisanych w pkt. I i II uznał za winnych tego, że:

1/ w dniu 5 października 2009 r. w B. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą i innymi nieustalonymi osobami, celem uzyskania dla J. S. (2) kredytu gotówkowego, z zamiarem aby J. S. (2) przedłożył stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach i uzyskał kredyt w (...)

w B., dostarczyli mu podrobione przez nieustaloną osobę zaświadczenie z dnia 05.10.2009 r. o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia J. S. (2) w (...) w B. na stanowisku blacharza samochodowego z wynagrodzeniem 2.661 zł, które J. S. (2) przedłożył

w wymienionym, wskazanym przez współsprawców banku, a które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia, w wyniku czego (...)

(...)w B. udzielił J. S. (2) kredytu gotówkowego w kwocie 20.000 zł, tj. czynu z art. 297 § 1 k.k.

2/ w dniu 6 października 2009 r. w B. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą

i innymi nieustalonymi osobami, celem uzyskania dla J. S. (2) kredytu gotówkowego, z zamiarem, aby J. S. (2) przedłożył stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach i uzyskał kredyt w (...) B., dostarczyli mu podrobione uprzednio przez P. L. (1) zaświadczenie z dnia 02.10.2009 r. o zarobkach J. S. (2) w (...) w B. na stanowisku blacharza samochodowego

z wynagrodzeniem 2661 zł, które J. S. (2) przedłożył w wymienionym, wskazanym przez współsprawców banku, a które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia, w wyniku czego (...) udzielił J. S. (2) kredytu gotówkowego z pakietem ubezpieczeniowym

w kwocie 36.458, 33 zł, tj. czynu z art. 297 § 1 kk. wobec oskarżonych A. M. (1)

i A. S. (1) oraz czynu z art. 297 § 1 kk. w zb. z art. 270 § 1 kk, wobec P. L. (1) i za to:

a/ oskarżonego A. M. (1) za czyny z pkt. 1 i 2 na mocy art. 297 § 1 k.k. skazał, a na mocy art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku

i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

b/ oskarżonego A. S. (1) za czyny z pkt. 1 i 2 na mocy art. 297 § 1 k.k. skazał, a na mocy art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

c/ oskarżonego P. L. (1):

- za czyn opisany w pkt 1 na mocy art. 297 § 1 k.k. skazał na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w pkt 2 na mocy art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę

8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonych A. M. (1), P. L. (1) i A. S. (1) w ramach czynu

z pkt. III uznał za winnych tego, że w dniu 6 października 2009 r. w B.

przy ul. (...) w okolicach hipermarketu (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, groźbą zamachu na życie i zdrowie, doprowadzili J. S. (2) do rozporządzenia mieniem w kwocie 9.000 zł, w ten sposób, iż celem uzyskania od J. S. (2) wymienionej kwoty, grozili J. S. (2) pozbawieniem życia i zdrowia jego oraz jego konkubiny J. P. (1) przedmiotem przypominającym pistolet

oraz niebezpiecznym przedmiotem w postaci maczety, czym zmusili go do wydania uzyskanych w ramach kredytu z banku pieniędzy w kwocie 20.000 zł, działając na szkodę J. S. (2), przy czym P. L. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej

1 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo przeciwko mieniu popełnione

z użyciem przemocy, tj. czynu z art. 282 k.k., w stosunku do A. M. (1) i A. S. (1), a w stosunku do P. L. (1) czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

i za to:

a/ oskarżonego A. M. (1) na mocy art. 282 k.k. skazuje na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

b/ oskarżonego A. S. (1) na mocy art. 282 k.k. skazuje na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

c/ oskarżonego P. L. (1) na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazuje na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

III. Oskarżonych A. M. (1) i P. L. (1) w ramach czynów z pkt. IV, V i VI uznał za winnych tego, że:

1/ w dniu 21 października 2009 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami usiłowali doprowadzić bank, który wyraziłby chęć udzielenia pożyczki za pośrednictwem (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie

w błąd pracownika reprezentującego (...) co do zamiaru

i możliwości wywiązania się przez W. S. (1) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by W. S. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazali mu podrobione uprzednio przez P. L. (1) zaświadczenie z dnia 20.10.2009 r. o zatrudnieniu w firmie (...) M. Ł. (1) z siedzibą w S. w charakterze kierowcy z wynagrodzeniem 2 243 zł 91 gr, aby ten, ubiegając się o przyznanie pożyczki w kwocie 10.000 zł posłużył się takim zaświadczeniem, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę udzielenia pożyczki przez bank, przy czym P. L. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w stosunku do A. M. (1), a w stosunku do P. L. (1) czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

2/ w dniu 21 października 2009 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami usiłowali doprowadzić (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...)

w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez W. S. (1) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób,

że chcąc by W. S. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego

na wyłudzeniu kredytu, przekazali mu podrobione uprzednio przez P. L. (1) zaświadczenie z dnia 21.10.2009 r. o zatrudnieniu w firmie (...) M. Ł. (1) z siedzibą w S. w charakterze kierowcy z wynagrodzeniem 2 243 zł 91 gr, by ten, ubiegając się o przyznanie kredytu w kwocie 18.000 zł posłużył się takim zaświadczeniem, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez bank, czym działali na szkodę (...)

przy czym P. L. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej

6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w stosunku

do A. M. (1), a w stosunku do P. L. (1) o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw.

z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

3/ w dniu 26 października 2009 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami usiłowali doprowadzić (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 22.220 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...)

w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez W. S. (1) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by W. S. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazali mu podrobione uprzednio przez P. L. (1) zaświadczenie z dnia 22.10.2009 r. o zatrudnieniu w firmie (...) M. Ł. (1) z siedzibą w S. w charakterze kierowcy z wynagrodzeniem 2 243 zł 91 gr, by ten, ubiegając się o przyznanie kredytu

w kwocie 20.220 zł posłużył się takim zaświadczeniem, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego,

lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie W. S. (1) przez Policję, czym działali na szkodę (...), przy czym P. L. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w stosunku do A. M. (1), a w stosunku do P. L. (1) o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to:

a/ oskarżonego A. M. (1) za czyny z pkt. 1, 2, i 3 na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw.

z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

b/ oskarżonego P. L. (1) za czyny z pkt 1, 2 i 3 na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw.

z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

IV. Oskarżonego A. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt. VII uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2007 r. do 26 lutego 2008 r. w B. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z G. K. i A. P. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw polegających na wyłudzeniu kredytów i pożyczek, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k., i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

V. Oskarżonego A. M. (1) w ramach czynów opisanych w pkt. VIII, IX, X, XI, XIII, XIV, XV uznał za winnego tego, że w okresie od 8 grudnia 2007 r. do dnia 12 lutego 2008 r. w B. i C., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. IV sentencji wyroku wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził i usiłował doprowadzić banki

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 85.700 zł, a w szczególności:

1/ w ramach czynu opisanego w pkt. VIII - w dniu 8 grudnia 2007 r. doprowadził (...)w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.000 zł

poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego(...)

w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez A. M. (3)

z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, iż chcąc by A. M. (3) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł go

do (...) w B., gdzie A. M. (3) posłużył się podrobionym uprzednio przez A. P. dokumentem w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) w B.,

ul. (...) w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1.650 zł, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego,

w efekcie czego zatajając brak zamiaru spłacenia kredytu, doprowadził do zawarcia umowy nr (...) i wypłacenia kredytu gotówkowego w wysokości 11 000 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku,

2/ w ramach czynu opisanego w pkt. IX -w dniu 22 grudnia 2007 r. doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.700 zł

poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...)

w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez M. Ł. (2)

z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, iż chcąc by M. Ł. (2) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazał jego fotografię G. K., którą G. K. wkleił w książeczke wojskowej (...) wystawionej na nazwisko A. Ł. (1), podrabiając tym samym ten dokument, a następnie zawiózł M.

Ł. (2) do (...)w B., gdzie M. Ł. (2) przedłożył podrobiony uprzednio przez A. P. dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w (...), B., ul. (...), w charakterze glazurnika, z wynagrodzeniem 1.840 zł, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego oraz podrobiony dowód osobisty brata bliźniaka A. Ł. (1) (...), w efekcie czego zatajając brak zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził do zawarcia umowy nr (...) i wypłacenia kredytu w wysokości 12.700 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku,

3/ w ramach czynu opisanego w pkt X - w dniu 27 grudnia 2007 r. usiłował doprowadzić (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...)w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez M. C. z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by M. C. dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł go do (...) w B. i nakłonił, by ten ubiegając się o przyznanie kredytu przedłożył podrobiony uprzednio przez A. P. dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w (...), B., ul. (...), w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1840 zł, który to druk dostarczył A. P., dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w celu wprowadzenia w błąd pracownika tego Banku co do faktu zatrudnienia w wymienionej firmie, możliwości zarobkowych i zatajenia braku zamiaru spłacenia pożyczki w kwocie 15.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie M. C. przez Policję, czym działał na szkodę wymienionego Banku.,

4/ w ramach czynu z pkt. XI - w dniu 30 stycznia 2008 r. w C. doprowadził (...)w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w C. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez K. R. z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by K. R. dopuścił się czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł go do (...)w C., gdzie K. R. złożył w celu wprowadzenia w błąd pracownika tego Banku co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych stwierdzające nieprawdę oświadczenie o zatrudnieniu w Przedsiębiorstwie Wielobranżowym (...)w B., ul. (...)
w charakterze operatora maszyn z wynagrodzeniem 1470 zł, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w efekcie czego, zatajając brak zamiaru spłacenia kredytu, doprowadził do zawarcia umowy nr (...) o udzielenie kredytu gotówkowego i wypłacenia kwoty 11 000 zł,
czym działał na szkodę wymienionego Banku,

5/ w ramach czynu opisanego w pkt. XIII - w dniu 1 lutego 2008 r. doprowadził (...)w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez R. W. (1) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by R. W. (1) dopuścił się czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł go do (...) w B., gdzie R. W. (1) złożył w celu wprowadzenia w błąd pracownika tego Banku co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych dostarczone przez niego podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w (...), dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w efekcie czego, zatajając brak zamiaru spłacenia kredytu, doprowadził do zawarcia umowy nr (...) o udzielenie kredytu gotówkowego i wypłacenia kwoty 12 000 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku,

6/ w ramach czynu opisanego w pkt. XIV - w dniu 6 lutego 2008 r. doprowadził (...)w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez A. S. (2) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by A. S. (2) dopuścił się czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł go do (...) w B., gdzie A. S. (2) złożył w celu wprowadzenia w błąd pracownika tego Banku co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych stwierdzające nieprawdę oświadczenie o zatrudnieniu w (...)w B., ul. (...) na czas nieokreślony na stanowisku glazurnika z wynagrodzeniem

miesięcznym w kwocie 2000 zł, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w efekcie czego, zatajając brak zamiaru spłacenia kredytu, doprowadził do zawarcia umowy pożyczki nr (...) i wypłacenia kwoty 12 000 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku,

7/ w ramach czynu opisanego w pkt. XV - w dniu 12 lutego 2008 r. doprowadził (...). w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez E. Z. z umowy oraz co do jej zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by E. Z. dopuściła się czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, zawiózł ją do (...)w B., gdzie E. Z. złożyła w celu wprowadzenia

w błąd pracownika tego Banku co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych nieprawdziwe oświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) w B.

w charakterze sprzątaczkii na czas nieokreślony z miesięcznym wynagrodzeniem 1300 zł, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w efekcie czego, zatajając brak zamiaru spłacenia kredytu, doprowadził

do zawarcia umowy nr (...) o udzielenie kredytu gotówkowego i wypłacenia kwoty 12 000 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k., z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go,

a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

VI. Oskarżonego A. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt. XII uznał za winnego tego, że bliżej nieustalonego dnia w okresie od 31 stycznia 2008 r. do 25 lutego 2008 r.

w B., wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu aby K. R. dokonał czynu zabronionego w postaci wyłudzenia kredytu bankowego za pomocą podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu, udzielił mu pomocy do tego czynu, w ten sposób, iż dostarczył mu za pośrednictwem A. P. druk zaświadczenia

o zatrudnieniu zaopatrzone podrobionymi uprzednio przez siebie pieczętami w rubryce „pieczęć nagłówekowa zakładu pracy” o treści „,...(...), (...)-(...) B., Al. (...) NIP (...)” oraz w rubryce „pieczęć i podpis” o treści „(...) tel. kom. (...)”, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.

w zb. z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb.

z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy

art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę

10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VII. Oskarżonego A. M. (1) w ramach czynu opisanego XVI uznał za winnego tego, że bliżej nieustalonego dnia w okresie od 1 marca 2008 r. do 13 marca 2008 r.

w B., w celu aby R. W. (1) oraz A. L. dokonali czynu zabronionego w postaci wyłudzenia telefonów komórkowych z sieci (...) za pomocą podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu, udzielił im pomocy do tego czynu, w ten sposób, iż dostarczył R. W. (1) dwa druki zaświadczenia o zatrudnieniu zaopatrzone podrobionymi uprzednio pieczętami w rubryce „pieczęć nagłówekowa zakładu pracy”

oraz w rubryce „Czytelny podpis osoby wystawiającej...” o treści „(...), (...), (...)-(...) B., tel. (...), NIP (...) REGON (...) uzyskując w zamian od R. W. (1) łącznie 200 zł, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy art. 18 § 3 k.k. w zw.

z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy

art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę

10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VIII. Oskarżonego A. M. (1) w ramach czynów opisanych w art. XVII, XVIII i XIX uznał za winnego tego, że w dniach od 25 czerwca 2008 r. do 27 czerwca 2008 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą oraz innymi nieustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści

majątkowej usiłował doprowadzić instytucje finansowe do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 27.397,71 zł w ten sposób, że:

1/ w ramach czynu opisanego w pkt. XVII - w dniu 25 czerwca 2008 r. w usiłował doprowadzić (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez A. Ł. (2) z umowy oraz co do jej zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by A. Ł. (2) dokonała czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazał jej druk zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie „(...)” w charakterze sprzątaczkę z wynagrodzeniem 3 000 zł, by ta po uprzednim jego podrobieniu ubiegając się o przyznanie kredytu w kwocie 9 000 zł posłużyła się takim zaświadczeniem, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na nieuwzględnienie wniosku o pożyczkę przez (...), czym działał na szkodę (...),

2/ w ramach czynu opisanego w pkt. XVIII - w dniu 26 czerwca 2008 r. usiłował doprowadzić (...) we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.397, 71 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez A. Ł. (2) z umowy oraz co do jej zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by A. Ł. (2) dokonała czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu pożyczki, przekazał jej druk zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie „(...)” w charakterze sprzątaczkę z wynagrodzeniem 3 000 zł, by ta po uprzednim jego podrobieniu ubiegając się o przyznanie pożyczki posłużyła się takim zaświadczeniem, dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na nieuwzględnienie wniosku o pożyczkę przez (...)czym działał na szkodę (...) we W.,

3/ w ramach czynu opisanego w pkt. XIX – w dniu 27 czerwca 2008 r. usiłował doprowadzić (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez A. Ł. (2) z umowy oraz co do jej zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by A. Ł. (2) dokonała czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazał jej druk zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie „(...)” w charakterze sprzątaczkę z wynagrodzeniem 2 100 zł, by ta po uprzednim jego podrobieniu, ubiegając się o przyznanie kredytu w kwocie 8 000 zł posłużyła się takim zaświadczeniem oraz podrobił pieczętki i podpisy osoby uprawnionej do poświadczenia zatrudnienia w legitymacji ubezpieczeniowej A. Ł. (2), co dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie A. Ł. (2) przez Policję, czym działał na szkodę (...)tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

oraz tego, że

4/ w ramach czynu opisanego w pkt. XXI - w dniu 27 sierpnia 2009 r. i w dniu 28 sierpnia 2009 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i innym nieustaloną mężczyzną usiłował doprowadzić (...). do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego(...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez M. Ł. (3) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by M. Ł. (3) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazał mu podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie PPH (...) (...)-(...) Ł., ul. (...) w charakterze kierowcy z wynagrodzeniem 1.890, 55 zł, by ten ubiegając się o przyznanie kredytu w kwocie 15 000 zł posłużył się takim zaświadczeniem, którego treść dotyczyła okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie M. Ł. (3) przez Policję, czym działał na szkodę (...)tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.

i za to, na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb.

z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw.

z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw.

z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

VIII. Oskarżonego A. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego

w pkt. XX i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

IX. Oskarżonego A. M. (1) w ramach czynów opisanych w pkt. XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVI, XXVII, XXVIII, XXIX, XXX, XXXI, XXXII, XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVII, XXXVIII, XXXIX, XL, XLI, XLII, XLIV uznał za winnego tego,

że w okresie od 1 marca 2010 r. do 31 lipca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...) w W. co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych doprowadził (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 30.725 zł czym działał na szkodę (...) (...) w W., w ten sposób, że:

1/ (XXII) w dniu 1 marca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 768 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...)

w B. - R. S. dowód osobisty R. W. (2) nr (...),

na którego dane R. S. wypisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych (...), na której to umowie nieustalona osoba podrobiła podpisy R. W. (2), a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd,

co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenie promocyjnej 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 769 zł, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

2/ (XXIII) w dniu 12 kwietnia 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 768 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty E. P.

nr (...), na którego dane R. S. wypisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), na których to A. M. (1) podrobił podpisy E. P., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenie promocyjnej 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 769 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

3/ (XXIV) w dniu 4 maja 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1628 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty G. N. nr (...), na której dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...), na których to A.

M. (1) podrobił podpisy G. N., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał telefon komórkowy (...) o wartości 1049 zł oraz (...) o wartości 929 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

4/ (XXV) w dniach 4 i 6 maja 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1608 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty A. C.

o nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy A. C., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności,

w wyniku czego uzyskał w cenie promocyjnej 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 829 zł oraz w cenie promocyjnej 49 zł telefon komórkowy (...) o wartości 829 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

5/ (XXVI) w dniu 12 maja 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1526 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty T. K. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy T. K., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 829 zł oraz w cenie promocyjnej 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 699 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

6/ (XXVII) w dniu 16 maja 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1656 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty P. L. (2) nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy P. L. (2), a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...) o wartości 829 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

7/ (XXVIII) w dniu 17 maja 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1396 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty I. S. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy I. S., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...) o wartości 699 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

8/ (XXIX) w dniu 20 maja 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1656 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty J. R. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy J. R., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...) o wartości 829 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

9/ (XXX) w dniu 21 maja 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 866 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty J. D. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy J. D., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...) o wartości 449 zł oraz telefon komórkowy (...) o wartości 419 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

10/ (XXXI) w dniu 25 maja 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1398 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty E. S. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy E. S., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...) o wartości 698 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

11/ (XXXII) w dniu 1 czerwca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1706 zł w ten sposób, iż dostarczył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dane osobowe P. S., w tym dane o numerze jego dowodu osobistego, na które to dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...)

i nr (...) i podrobił podpisy P. S., po czym przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego A. M. (1) uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł telefon komórkowy (...) o wartości 829 zł oraz N. (...) o wartości 879 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

12/ (XXXIII) w dniu 1 czerwca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1656 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty K. C.

nr (...), na które to dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...) na których podrobiono podpisy K. C., po czym przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego A. M. (1) uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...) o wartości 829 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

13/ (XXXIV) w dniu 15 czerwca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1526 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty K. P. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których A. M. (1) podrobił podpisy K. P., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł telefon komórkowy (...)

o wartości 829 zł oraz (...) o wartości 699 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

14/ (XXXV) w dniu 15 czerwca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1778 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty W. S. (2)

nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy W. S. (2), a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł dwa telefony komórkowe (...) o wartości 889 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

15/ (XXXVI) w dniu 17 czerwca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1448 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty J. C. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to A. M. (1) podrobił podpisy J. C., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności,

w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych po 1 zł telefon komórkowy (...)

o wartości 619 zł oraz (...) o wartości 829 zł, celem dalszej odsprzedaży,

a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

16/ (XXXVII) w dniu 19 czerwca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1656 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty W. Ł. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach podrobił podpisy W. Ł., po czym przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego w cenach promocyjnych po 1 zł uzyskał dwa telefony komórkowe (...) o wartości 829 zł każdy, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

17/ (XXXVIII) w dniu 20 czerwca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1721 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty M. R. nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...) na nazwisko M. R., na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy M. R., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do

ich autentyczności, w wyniku czego w cenie promocyjnej 49 zł uzyskał telefon komórkowy Samsung R. o wartości 892 zł każdy, oraz w cenie promocyjnej za 1 zł uzyskał telefon komórkowy (...) o wartości 829 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

18/ (XXXIX) w dniu 23 czerwca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 828 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty T. C.

nr (...), na którego dane R. S. wypisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), na której nieustalona osoba podrobiła podpisy T. C., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego w cenie promocyjnej

1 zł uzyskał telefon komórkowy (...) o wartości 828 zł, celem dalszej odsprzedaży,

a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

19/ (XL) w dniach 28 i 29 czerwca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1238 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty R. M. (2)

nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy R. M. (2), a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności,

w wyniku czego w cenie promocyjnej 199 zł uzyskał telefon komórkowy N. (...)

o wartości 879 zł, oraz w cenie promocyjnej 1 zł otrzymał telefon komórkowy (...) o wartości 559 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

20/ (LXI) w dniach 1 i 2 lipca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 976 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty K. F.

nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to umowach nieustalona osoba podrobiła podpisy K. F., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego w cenach promocyjnych po 1 zł uzyskał telefon komórkowy (...)

o wartości 559 zł oraz (...) o wartości 419 zł, celem dalszej odsprzedaży,

a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

21/ (LXII) w dniu 8 lipca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1326 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty P. G.

nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których A. M. (1) podrobił podpisy P. G., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał telefon komórkowy (...) o wartości 769 zł oraz (...)

o wartości 559 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę

nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

22/ (LXIV) w dniu 31 lipca 2010 r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

o łącznej wartości 1596 zł w ten sposób, iż przedłożył pracownikowi salonu (...) w B. - R. S. dowód osobisty S. D.

o nr (...), na którego dane R. S. wypisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i (...), na których to nieustalona osoba podrobiła podpisy S. D., a R. S. przedłożył je operatorowi wprowadzając go w błąd, co do ich autentyczności, w wyniku czego uzyskał w cenach promocyjnych telefon komórkowy (...) o wartości 619 zł oraz (...)

o wartości 978 zł, celem dalszej odsprzedaży, a z uzyskanych pieniędzy przekazał kwotę nie mniejszą niż 50 zł R. S.,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw.

z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

X. Oskarżonego A. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt. XLIII uznał za winnego tego, że w dniach 12 lipca 2010 r. i 15 lipca 2010 r. w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami oraz innymi nieustalonymi

osobami usiłował doprowadzić (...) w B. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł poprzez wprowadzenie

w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez S. S. (1) z umowy oraz co do jego zatrudnienia na umowę o pracę, w ten sposób, że chcąc by S. S. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu, przekazał mu oraz jako poręczycielowi R. M. (1) druk zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...), by ten po uprzednim jego podrobieniu, ubiegając się o przyznanie kredytu w kwocie 20 000 zł posłużył się takim zaświadczeniem, które dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie S. S. (1) i R. M. (1) przez Policję, czym działał na szkodę (...),

tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z

art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XI. Oskarżonego A. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego

w pkt. XLV, czynu opisanego w pkt. XLVI z tym, że czyn ten zakwalifikował z art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. oraz czynów opisanych w pkt. XLVII, XLVIII i za to:

1/ za czyn opisany w pkt XLV na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2/ za czyn opisany w pkt XLVI na mocy art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

3/ za czyn opisany w pkt. XLVII na mocy art. 270 § 1 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

4/ za czyn opisany w pkt. XLVIII na mocy art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na mocy art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XII. Oskarżonego P. L. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych

w pkt. XLIX, L i LI, przy czym czyn z pkt. LI zakwalifikował z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to:

1/ za czyn opisany w pkt. XLIX na mocy art. 239 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zb.

z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy

art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

2/ za czyn opisany w pkt. L na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazał go na karę

3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

3/ za czyn opisany w pkt. LI na mocy art. 178a § 1 i 4 k.k. skazał go, a na mocy

art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

XIII. Oskarżonego A. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. LII, LIII, LIV i za to:

1/ za czyn opisany w pkt. LII na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb.

z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy

art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

2/ za czyny opisane w pkt. LIII i LIV na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XIV. Na mocy art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym kary łączne:

- oskarżonemu A. M. (1) karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności,
- oskarżonemu P. L. (1) karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności,
- oskarżonemu A. S. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

XV. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. M. (1) obowiązek naprawienia szkody w części poprzez wpłacenie na rzecz pokrzywdzonego (...)w W. kwoty 700 (siedemset) złotych.

XVI. Na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. M. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w kwocie 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych).

XVII. Na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. L. (1) zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat 5 (pięciu).

XVIII. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

1/ adwokata B. W. kwotę 5280 zł (pięć tysięcy dwieście osiemdziesiąt złotych) oraz 23% podatku VAT od wyżej wymienionej kwoty

2/ adwokata M. F. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) oraz 23% podatku VAT od wyżej wymienionej kwoty

tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu.

XIX. Zwolnił oskarżonych A. M. (1), P. L. (1) i A. S. (1) od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych A. M. (1), P. L. (1) i A. S. (1) oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego P. L. (1) zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej punktu I podpunktów 1 i 2 litera c, punktu II litera c oraz punktu XII podpunktów 1 i 2 co do winy, a w zakresie punktu III podpunktów 1, 2 i 3 litera c, punktu XII podpunktu 3, punktu XIV, punktu XVII co do całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. przez dokonanie wybiórczej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie poprzez:

a) znacznej części niezasadne odmówienie waloru prawdziwości wyjaśnieniom oskarżonego P. L. (1) w sytuacji, gdy były one logiczne, spójne, polegające na prawdzie i wiarygodne, a nadto znajdowały potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w niniejszej sprawie jak również pozostawały w zgodności z doświadczeniem życiowym, w szczególności poprzez:

- niezasadne przyjęcie, że oskarżony P. L. (1) wypełnił zaświadczenie o rzekomym zatrudnieniu pana J. S. (2) przez pana A. R. wiedząc, że wzmiankowane zaświadczenie będzie wskazywało na nieprawdziwe informacje i zostanie użyte w celu uzyskania przez pana J. S. (2) środków finansowych z banku, jak również w zakresie przyjęcia, iż oskarżony pozostawał w porozumieniu w tym zakresie m.in. z J. S. (2), a następnie w dn. 6 października 2009

r. groźbą karalną wpłynął na zachowania J. S. (2) w sytuacji, gdy P. L. (1) nie miał świadomości, że wypełniony przez niego o treść podyktowaną mu przez pana J. S. (2) dokument zawierał będzie informacje nieprawdziwe, albowiem pozostawał w usprawiedliwionym okolicznościach przeświadczeniu, że J. S. (2) jest pracownikiem A. R., oskarżony P. L. (1) nie współdziałał z J. S. (2), ani też w żaden sposób mu nie groził, jak również nie uzyskał od niego żadnych pieniędzy;

- niezasadne przyjęcie, jakoby P. L. (1) dn. 16 września 2010 r. wiedział, że R. F., K. T. i A. S. (3) są funkcjonariuszami policji w sytuacji, gdy w/w osoby nie informowały go o tym, że są policjantami ani nie okazały mu legitymacji służbowej, zaś P. L. (1) z uwagi na dynamiczny przebieg zdarzenia – nie miał faktycznej możliwości (do czasu jego obezwładnienia) ustalenia tego, kim są mężczyźni, którzy go zaatakowali.
- niezasadne odmówienie waloru prawdziwości jego wyjaśnieniom odnośnie wydarzeń mających miejsce 25 października 2010 r., okoliczności, w jakich P. L. (1) pojawił się w mieszkaniu pani J. P. (1), tego, w jakim celu wszedł w posiadanie samochodu oraz m.in. znajdujących się w jego bagażniku rowerów w sytuacji, gdy relacja o faktach wyłaniająca się z tych wyjaśnień - oceniana przez prymat zasad doświadczenia życiowego - zasługuje na wiarę, zaś wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w innych dowodach przeprowadzonych w sprawie;

b) niezasadne dane wiary zeznaniom świadka J. S. (2) odnośnie jego relacji o faktach w zakresie czynów z pkt. I-III aktu oskarżenia w sytuacji, gdy nie polegały one na prawdzie, zostały przez wzmiankowanego świadka złożone wyłącznie w celu pomówienia m.in. mojego klienta o czyny wskazane w pkt. I-III aktu oskarżenia i stanowiły reakcję wzmiankowanego świadka na fakt ujawnienia posługiwania się przez niego zaświadczeniami o zatrudnieniu przez pana A. R. i były obliczone na złagodzenie odpowiedzialności karnej grożącej świadkowi za popełnione przez niego własne czyny

c) niezasadne uznanie w oparciu o dokumentację bankową znajdującą się na kartach 2995, 3003, 3005-3014, 3180-3181, 7301 jakoby dowody z tych dokumentów wskazywały na rzekome sprawstwo oskarżonego P. L. (1) w zakresie czynów z pkt. I- III aktu oskarżenia w sytuacji, gdy z tych dokumentów wynika jedynie to, iż J. S. (2) złożył w dwóch bankach wnioski o udzielenie pożyczek posiłkując się przedłożonymi przez siebie dokumentami, w szczególności zaświadczeniami o rzekomym zatrudnieniu przez pana A. R.

d) niezasadne danie wiary zeznaniom świadków: R. F., K. T. i A. S. (3) odnośnie przebiegu zdarzeń mających miejsce 16 września 2010 r. poprzez dokonanie ustalenie faktycznych w sprawie w oparciu o ich zeznania w sytuacji, gdy wzmiankowane osoby miały powody, by opisać tę sytuację w sposób niezgodny z jej rzeczywistym przebiegiem, a zgodny z wewnętrznymi procedurami obowiązującymi policjantów w tym celu, aby nie narazić się na ewentualne zarzuty związane z nieprawidłowym podjęciem interwencji, jak również poprzez sprzeczne z zasadami logicznego wnioskowania przyjęcie, że nawet w sytuacji gdyby pan K. T. rzeczywiście wyjął legitymację służbową i okazał ją z odległości 10-ciu metrów, to P. L. (1) miałby możliwość zapoznania się z jej treścią w sytuacji, gdy byłoby to fizycznie niemożliwe z uwagi na zbyt dużą odległość

e) niezasadne danie wiary zeznaniom świadka J. P. (1) i dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie zarzutu z pkt. L aktu oskarżenia w oparciu o jej relację w sytuacji, gdy obrona wykazała m.in. dokumentem, że świadek złożyła nieprawdziwe zeznanie odnośnie tego, jakoby nie otrzymała od oskarżonego P. L. (1) pieniędzy w czasie, gdy przebywał on w Areszcie Śledczym w B., przeprowadzone opinie daktyloskopijne nie ujawniły śladów linii papilarnych należących do oskarżonego na pistolecie ani taśmie klejącej znajdującej się w bagażniku samochodu wydanego mu przez świadka oraz nie uwzględnienie tego, że świadek pozostawała w relacji uczuciowej z J. S. (2) i miała powód, by zeznać nieprawdę w tym celu, aby obciążając oskarżonego spowodować skutek w postaci polepszenia sytuacji pana J. S. (2);

f) nadanie nadmiernego znaczenia zeznaniom świadka A. W. poprzez niezasadne uznanie, iż w oparciu o jej relację można dokonywać ustaleń faktycznych odnośnie zarzutu z pkt. L aktu oskarżenia w sytuacji, gdy wzmiankowana osoba nie była naocznym świadkiem zdarzeń, a całą wiedzę w tej sprawie świadek posiada wyłącznie od pani J. P. (2), z

którą jest zaprzyjaźniona, stąd jej relacja o faktach stanowi jedynie powielenie okoliczności, które zostały świadkowi opowiedziane przez panią J. P. (2), która świadomie zeznała w tej sprawie nieprawdę;

g) dokonanie oceny dowodów w postaci opinii daktyloskopijnych, przedmiotem których było badanie pistoletu, taśmy klejącej oraz szklanki z napisem (...) w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego poprzez niezasadne uznanie, że fakt braku ujawnienia linii papilarnych oskarżonego na pistolecie i taśmie klejącej nie stanowi dowodu na jego niewinność i uznanie, że fakt ujawnienia odcisku palca na szklance z napisem (...) stanowi dowód przemawiający za tym, by uznać P. L. (1) za winnego czynu, o którym mowa w pkt. L aktu oskarżenia w sytuacji, gdy należała ocena tych dowodów winna doprowadzić Sąd do uznania, że pistolet i taśma klejąca stanowiły własność innej osoby (prawdopodobnie pana J. S. (2)) i mój mocodawca nie miał z nimi żadnego kontaktu, zaś w oparciu o ujawniony odcisk palca na szklance (który nie wiadomo, czy powstał w dacie 25 października 2010 r., czy w okresie wcześniejszym) świadczy o tym, że pan P. L. (1) pozostawał z panią J. P. (1) w przyjacielskich stosunkach, jak również stanowi dowód na niewinność mojego klienta, albowiem - gdyby zamiarem mojego mocodawcy było popełnienie przestępstwa, o którym mowa w pkt. L aktu oskarżenia - przedsięwzięłoby środki zapobiegające wykazaniem jego winy w tym zakresie, m.in. poprzez założenie rękawiczek, lub usunięcie odcisków palców ze szklanki poprzez ich wytarcie lub zabranie szklanki ze sobą;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na:

a) przyjęciu, że P. L. (1) pozostawał w porozumieniu między innymi z J. S. (2) w zakresie działań podjętych przez wzmiankowanego świadka, a polegających na uzyskaniu środków pieniężnych z banku (...)i (...);

b) przyjęciu że P. L. (1) wypisał zaświadczenie o zatrudnieniu pana J. S. (2) przez pana A. R. wiedząc o tym, że będzie ono zawierało nie polegające na prawdzie informacje i w tym celu, aby pan J. S. (2) przedłożył je w banku;

c) przyjęciu że m.in. pan P. L. (1) groźbą bezprawną wpływał na zachowania podejmowane przez pana J. S. (2);

d) przyjęciu, że P. L. (1) 16-go września 2010 r. miał świadomość tego, że panowie K. T., R. F. i A. S. (3) są funkcjonariuszami policji, a K. T. okazał legitymację służbową, a wzmiankowani świadkowie wyraźnie informowali o tym, że są funkcjonariuszami policji,

e) przyjęciu, że 25 października 2010 r. P. L. (1) groźbą zamachu na życie i zdrowie doprowadził J. P. (1) do rozporządzenia mieniem należącym do niej oraz J. S. (2);

3) naruszenie normy prawnej art. 4 k.p.k. poprzez pominięcie na etapie oceny materiału dowodowego oraz podejmowania decyzji w zakresie wymiaru kar jednostkowych, kary łącznej oraz wymiaru środka karnego okoliczności świadczących na korzyść P. L. (1) poprzez:

a) uznaniu a priori, z uwagi na to, iż miał os status oskarżonego w niniejszej sprawie, że relacja o faktach wyłaniająca się ze złożonych przez niego wyjaśnień - poza zakresem, który korespondował z treścią zeznań obciążających mojego klienta - nie polega na prawdzie;

b) pominięcie na etapie czynienia ustaleń w zakresie zarzutu z pkt. L aktu oskarżenia okoliczności wskazujących na fakt zeznania przez świadka J. P. (1) nieprawdy, jakoby nie otrzymała ona od pana P. L. (1) w czasie, gdy przebywał on w Areszcie Śledczym w B. żadnych pieniędzy (k. 7164) w sytuacji, gdy obrona wykazała dokumentem dołączonym do pisma z 12 listopada 2012 r., że wzmiankowana świadek zeznała nieprawdę co do tej okoliczności, co z kolei nakazywało podchodzenie ze szczególną ostrożnością do pozostałych okoliczności relacjonowanych przez tego świadka;

c) pominięcie - na etapie dokonywania rozstrzygnięć odnośnie wymiaru kar jednostkowych, kary łącznej oraz środka karnego - okoliczności świadczących na korzyść mojego mocodawcy w postaci przyznania się do popełnienia czynów z pkt. IV-VI oraz LI aktu oskarżenia, wyrażenia żalu za popełnione przestępstwa, skruchy i złożenie w tym zakresie wyjaśnień i ocenienia powyższego jako okoliczności łagodzących odpowiedzialność karną;

Ponadto obrońca P. L. (1) zarzucił:

1) niezasadne niezastosowanie przez Sąd Okręgowy w Białymstoku dyspozycji art. 5 §2 k.p.k. w odniesieniu do czynów z pkt. I-III, XLIX i L aktu oskarżenia w sytuacji, gdy materiał dowodowy ujawniony w toku przewodu sądowego nie pozwalał na uznanie, iż oskarżony P. L. (1) popełnił wskazane powyżej czyny, zaś dowody przeprowadzone w sprawie nie spowodowały skutku w postaci usunięcia nie dających się usunąć wątpliwości co do jego rzekomego sprawstwa w tym zakresie, co winno skutkować poczytaniem tych okoliczności na korzyść pana P. L. (1), a - w konsekwencji - skutkować wydaniem wobec niego wyroku uniewinniającego w zakresie czynów z pkt. I-III aktu oskarżenia;

2) naruszenie przepisu art. 53 § 1 i 2 kk oraz art. 85-86 kk poprzez wymierzenie kar jednostkowych, środka karnego oraz kary łącznej za czyny, do których popełnienia oskarżony P. L. (1) przyznał się w wymiarze rażąco surowym, przy uwzględnieniu jedynie okoliczności obciążających w postaci uprzedniej karalności oskarżonego i przy pominięciu okoliczności łagodzących w postaci faktu przyznania się przez oskarżonego P. L. (1) do tych czynów, złożenia wyjaśnień, skruchy i żalu za ich popełnienie, co winno skutkować orzeczeniem wobec oskarżonego kar jednostkowych i środka karnego w najniższym, przewidzianym przepisami prawa materialnego wymiarze, zaś kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego poprzez uniewinnienie oskarżonego P. L. (1) od czynów przypisanych mu na mocy punktu I, II, XII podpunkt 1 i 2 wyroku Sadu Okręgowego w Białymstoku, zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o wymiarze kar jednostkowych orzeczonych wobec P. L. (1) na mocy punktu III oraz XII podpunkt 3 wyroku poprzez wymierzenie kar w najniższym wymiarze przewidzianym właściwymi przepisami prawa materialnego, zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o wymiarze kary łącznej, o której mowa w punkcie XIV zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie jej wymiaru na zasadzie pełnej absorpcji, o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o wymiarze środka karnego, o którym mowa w punkcie XVII wyroku poprzez orzeczenie wzmiankowanego środka karnego w wymiarze jednego roku.

Obrońca złożył też ewentualny wniosek o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Białymstoku celem ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. M. (1) zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku w całości za wyjątkiem czynu z punktu XI podpunkt 3 sentencji wyroku, zarzucając mu:

1. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia:

1. art. 4, 5 §2, 7 k.p.k. w zw. z art. 410 i 92 k.p.k. w zw. z art. 424 §1 pkt. 1 k.p.k., wynikającą z dokonania dowolnych ustaleń i rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego A. M. (1), wbrew zasadzie in dubio pro reo niedających się rozstrzygnąć wątpliwości, co doprowadziło do przyjęcia, że:

a) w dniu 5 i 6 października 2009 r. w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. L. (1) i A. S. (4) i innymi nieustalonymi osobami, celem uzyskania dla J. S. (2) kredytu gotówkowego, z zamiarem aby J. S. (2) przedłożył stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach i uzyskał kredyt w (...) w B. (jak również (...) w B.), dostarczyli mu podrobione przez nieustaloną osobę zaświadczenie z dnia 05.10.2009 r. o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia J. S. (2) w (...) A. R. w B. na stanowisku blacharza samochodowego z wynagrodzeniem 2.661 zł, które J. S. (2) przedłożył ww., wskazanych przez współsprawców bankach, a które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia, w wyniku czego (...) w B. udzielił J. S. (2) kredytu gotówkowego w kwocie 20.000 zł, a (...) B. kredytu gotówkowego z pakietem ubezpieczeniowym w kwocie 36.458, 33 zł (czyny z pkt. I sentencji wyroku), podczas gdy oskarżony nie przedłożył w ww. Bankach poświadczającego nieprawdę dokumentu w postaci zaświadczenia z dnia 05.10.2009 r. o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia J. S. (2) w (...) A. R. w B. w celu uzyskania kredytu a ponadto J. S. (2) zeznał, iż „przy (...) na (...) jak L. wypisywał zaświadczenie to M. i S. nie było przy tym” (vide protokół rozprawy z dnia 22 października 2012 r.), jednocześnie ww. nie zaprzecza znajomości 7. A. R.,

- w toku rozprawy głównej świadek M. Ł. (2) stwierdził, że nie zna A. M. (1) - „osoby o której mówiłem M. nie ma na Sali....Przesłuchujący używał nazwiska M.. Ja nie wymieniałem osoby o nazwisku M.” (protokół rozprawy z dnia 18 października 2012 r.),
- również świadek M. C. nie rozpoznał A. M. (1), jednocześnie treść zeznań A. M. (4), który miał podzegać ww. świadka do wzięcia kredytu bankowego wskazuje, iż treść zeznań mogła być co najmniej sugerowana przez funkcjonariusza Policji: „...Policjant wywierał na mnie presję, straszył mnie. Straszył mnie, że skończę w więzieniu na osiem lat. Pokazywał mi jakichś ludzi na zdjęciach ale ja ich nie znałem” (protokół rozprawy z dnia 18 października 2012 r.)
- w powyższy scenariusz wpisują się zeznania K. R., który nie potwierdził zeznań złożonych na etapie śledztwa (k. 1335- 1336), wskazując, iż posługując się pseudonimem (...) sugerował się treścią depozycji A. P., które usłyszał,
- A. S. (2) nie rozpoznał oskarżonego na tablicy poglądowej już na etapie postępowania przygotowawczego,

d) w okresie od 25 czerwca 2008 r. do dnia 27 czerwca 2008 r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. IV sentencji wyroku wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić banki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 27.397,71 zł (pkt. VIII sentencji wyroku), podczas gdy:

- w toku rozprawy głównej (jak również w toku okazania wizerunku na tablicy poglądowej na etapie śledztwa) A. Ł. (2) nie rozpoznała A. M. (1), jednocześnie teza jakoby miała się obawiać zemsty A. M. (1) nie znajduje uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym i powinna być oceniana w kategoriach dywagacji,
- świadek M. Ł. (2) stwierdził, że nie zna A. M. (1) - „osoby o której mówiłem M. nie ma na Sali....Przesłuchujący używał nazwiska M.. Ja nie wymieniałem osoby o nazwisku M.” (protokół rozprawy z dnia 18 października 2012 r.),

e) w dniu 8 stycznia 2009 r. w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...)w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika reprezentującego (...) w B. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy oraz co do dochodów uzyskiwanych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, w ten sposób, że złożył do wniosku o udzielenie kredytu zaświadczenie z 11.07.2008 r. o nr identyfikacyjnym REGON przedsiębiorstwa (...), A. M. (1) oraz nierzetelne oświadczenie o uzyskaniu dochodów z tytułu prowadzenia wymienionej działalności w ostatnich 3 miesiącach w średniej wysokości 3000 zł miesięcznie, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w sytuacji, gdy faktycznie przedsiębiorstwa nie prowadził i nie uzyskiwał wskazanych dochodów, w efekcie czego zatajając fakt braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził do zawarcia umowy nr (...) wypłacenia kredytu gotówkowego w wysokości 20.000 zł, czym działał na szkodę wymienionego Banku (czyn z pkt. VIII sentencji wyroku):

- podczas gdy ww. kredyt został uzyskany na tzw. oświadczenie (k. 301), a tym samym wolumen faktycznie uzyskiwanych dochodów nie musiał korespondować z przychodem/dochodem ujawnionym Urzędowi Skarbowemu (k. 7594 - 7595), jednocześnie fakt, iż dług z tytułu zaciągniętej pożyczki nie został spłacony winien być oceniany w ramach tzw. ryzyka gospodarczego (oskarżony dokonał spłaty pierwszej raty, co również implikuje tezę o nieistnieniu po jego stronie tzw. oszukańczego zamiaru),

e) w okresie od 1 marca 2010 r. do 31 lipca 2010 r. w B. przy ul. (...) w salonie (...) sp. z o.o. A. M. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd pracownika P. P. sp. z o.o. w W. co do zamiaru zawarcia i wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych doprowadził P. P. sp. s o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 30.725 zł czym działał na szkodę P. P. sp. z o. o. w W. (pkt. IX sentencji wyroku), zwłaszcza wobec ustalenia, iż to oskarżony nakreślił podpisy E. P. (ppkt. 2), G. N. (ppkt. 3), K. P.

(ppkt. 13), J. C. (ppkt. 15), W. Ł. (ppkt. 16), wyłącznie w oparciu o mające charakter pomówień zeznania R. S. (również w zakresie czynu z pkt. XI ppkt. 1 sentencji- fakt ujawnienia wagi na której ujawniono śladowe ilości amfetaminy (k. 3214- 3216 stanowi wyłącznie poszlakę, która nie stanowi elementu łańcucha pozostającego w związku przyczynowo - skutkowym), które nie znajdują potwierdzenia w opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego wobec wykonania podpisów metodą naśladownictwa bezpośredniego na tzw. prześwit, jednakowoż fakt, iż podpisy nie pochodzą od osób wskazanych w treści umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w żadnej mierze nie może świadczyć o sprawstwie oskarżonego,

f) W okresie od 1 września 2010 r. do 30 września 2010 r. w B. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru trzykrotnie udzielił J. G. środków odurzających w postaci żywicy konopi w łącznej ilości 3 gram (pkt. XI ppkt. IV sentencji), podczas gdy powyższe nie znajduje potwierdzenia w materiałach uzyskanych w toku kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych (vide Uzasadnienie).

g) w dniu 15 września 2010 r. w B. dopuścił się czynnej napaści na wykonującego obowiązki służbowe funkcjonariusza Policji mł. asp. J. S. (1), używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci samochodu marki (...)o nr rej. (...), którym próbował przejechać ww. i oddalił się w nieznanym kierunku, w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania, która miała nastąpić na podstawie wystawionego za nim listu gończego (pkt. XI ppkt. 2 sentencji wyroku), w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż jego działanie nie miało charakteru intencjonalnego i było ukierunkowane wyłącznie na ucieczkę z miejsca zdarzenia wobec faktu poszukiwania ww. listem gończym,

Ponadto obrońca zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego – art. 258 §1 k.k.

poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż „związek (...), A. M. (1) i A. P. jawi się jako zorganizowana struktura, działająca w przestępny sposób w określonym celu, jakim było osiągnięcie korzyści majątkowej poprzez wprowadzanie w błąd pracowników banków", w sytuacji gdy przedmiotem ustaleń faktycznych nie było, iż A. M. (1) wykazywał nie tylko świadomość istnienia tej grupy ale również akceptował jej cele i co najmniej godził się na ich przestępczą realizację, co wobec skąpego składu osobowego (3 osoby), ustalenia faktyczne pozwalają wyłącznie na ewentualne przyjęcie istnienia „szajki”- grupy współsprawców

Obrońca A. M. (1) wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku co do oskarżonego A. M. (1) w całości (za wyjątkiem czynu z punktu XI podpunkt 3 sentencji wyroku) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Białymstoku.

Obrońca oskarżonego A. S. (1) zaskarżyła wyrok w części dotyczącego tego oskarżonego co do czynów zarzuconych w punktach I, II i III w całości, a co do czynów zarzuconych w punktach LII, LIII i LIV w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze.

Obrońca tego oskarżonego zarzuciła temu wyrokowi:

Co do czynów z punktu I i II, tj. czynu z art. 279 §1 k.k.:

1. Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść tego orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 §1 pkt 1 kpk, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów skutkującej stwierdzeniem, iż dowody zebrane w postępowaniu wskazują na popełnienie czynu zabronionego przez oskarżonego A. S. (1) i w konsekwencji uznania A. S. (1) za winnego zarzuconego mu czynu z art. 279 §1 k.k. wyłącznie na podstawie zeznań jednego świadka J. S. (2), który jest zainteresowany w odsunięciu od siebie odpowiedzialności z tytułu popełnionego czynu zabronionego, podczas gdy pozostałe okoliczności przemawiają na korzyść oskarżonego, co Sąd I instancji przy ocenie dowodów w niniejszej sprawie niewłaściwie pominął. Takie działanie sądu w konsekwencji doprowadziło do powstania błędu w ustaleniach faktycznych i uznania oskarżonego A. S. (1) winnym zarzucanego mu czynu podczas, gdy oskarżony nie popełnił przestępstwa, w czym wyraża się wpływ w/w obrazy na treść orzeczenia.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia poprzez uznanie, iż oskarżony A. S. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy zachowanie oskarżonego nie wypełnia znamion przestępstwa określonego w art. 279 §1 kk, ponieważ oskarżony jedynie kierował samochodem, którym pozostali oskarżeni oraz J. S. (2) przemieszczali się do placówek banków, przy czym oskarżony był wówczas zatrudniony jako kierowca przez P. L. (1) i wykonywał jego polecenia w przedmiocie kierunków jazdy i miejsc przeznaczenia. A. S. (1) nie miał wiedzy, ani też nie mógł się dowiedzieć, w jakim celu w/w mężczyźni udali się do banków, w szczególności nie mógł wiedzieć, iż J. S. (2) przedłoży w banku nieprawdziwe zaświadczenie.

Co do czynu z punktu III:

1. Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść tego orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów skutkującej stwierdzeniem, iż dowody zebrane w postępowaniu wskazują na popełnienie czynu zabronionego przez oskarżonego A. S. (1) i w konsekwencji uznania A. S. (1) za winnego zarzucanego mu czynu z art. 282 kk, podczas gdy materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż A. S. (1) był wówczas zatrudniony jako kierowca przez P. L. (1) na okres wakacji, dlatego znalazł się w miejscu popełniania przestępstwa, a nadto brak jest dowodów by zachowanie oskarżonego S. było nakierunkowane na osiągnięcie korzyści majątkowej, co stanowi znamię czynu zabronionego z art. 282 kk. Sąd I inst. pominął okoliczności świadczące na korzyść oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do powstania błędu w ustaleniach faktycznych i uznania oskarżonego A. S. (1) winnym zarzucanego mu czynu, podczas gdy oskarżony nie popełnił przestępstwa, w czym wyraża się wpływ w/w obrazu na treść orzeczenia.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia poprzez uznanie oskarżony A. S. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy zachowanie oskarżony nie wypełnia znamion przestępstwa określonego w art. 282 kk, ponieważ oskarżony znajdował się w samochodzie wraz z oskarżonymi J. S. (2) i innymi nieustalonymi osobami z uwagi na to, iż w tym czasie (przez okres wakacji) był zatrudniony jako kierowca przez P. L. (1) i wykonywał jego polecenia w przedmiocie kierunków jazdy i miejsc przeznaczenia. Nadto zachowanie oskarżonego A. S. (1) nie było ukierunkowane na osiągnięcie korzyści majątkowej, brak jest dowodów potwierdzających taką okoliczność.

W razie niepodzielania powyższej argumentacji co do czynów z punktów I, II i III zarzucanych A. S. (1) zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego A. S. (1) w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności - za czyny określone w pkt I i II - oraz kary 2 lat pozbawienia wolności - za czyn określony w pkt III tj. kary niewspółmiernie wysokiej co do jej wymiaru, która przekracza stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu oraz jest nieadekwatna w stosunku do celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, a która została orzeczona wskutek nierozważenia przez sąd wszystkich okoliczności istotnych z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary. Nadto błędne przyjęcie przez Sąd I instancji jako przesłanki zaostrzenia kary wobec oskarżonego A. S. (1). Poprzez argumentowanie, iż oskarżony był uprzednio karany w sprawach III K 747/08 oraz VII K 1419/08 w sytuacji gdy skazanie oskarżonego w sprawie VII K 1419/08 w chwili orzekania uległo już zatarciu z mocy prawa, wobec czego uznaje się za niebyłe i nie powinno rodzić negatywnych skutków prawnych.

Co do czynów z punktów LII, LIII i LIV zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia poprzez uznanie, iż oskarżony A. S. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy zachowanie oskarżonego nie wypełnia znamion przestępstwa określonego art. 286 §1 kk, ponieważ zamiarem oskarżonego nie było doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez bank za pomocą wprowadzenia w błąd jego pracowników, ponieważ A. S. (1) złożył wniosek o kredyt w celu zainwestowania uzyskanych pieniędzy w prowadzoną działalność gospodarczą, posiadał on środki potrzebne do spłaty rat kredytowych, które uzyskiwał ze sprzedaży warzyw i owoców na straganie oraz z pracy wykonywanej dla P. L. (1) jako kierowca, miał więc zamiar i możliwość wywiązania się z umowy. Oskarżony nie działał więc w zamiarze niespłacenia uzyskanych środków pieniężnych, wobec czego jego zachowanie nie wypełnia znamion przestępstwa określonego w art. 286 kk. Sąd I inst w wskutek błędu w ustaleniach faktycznych i przyjęcie

niewłaściwej kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonemu w pkt LII, LIII i LIV, orzekł wobec oskarżonego karę niewspółmiernie wysoką

2. Rażąco niewspółmierność kary orzeczonej oskarżonemu A. S. (1) w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności - za czyn określony w pkt LII - oraz w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności - za czyny określone w pkt LIII i LIV - tj. kary niewspółmiernie wysokiej co do jej wymiaru, która przekracza stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu oraz jest nieadekwatna w stosunku do celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, a która została orzeczona wskutek nierozważenia przez Sąd wszystkich okoliczności istotnych z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary oraz pominięcia faktu młodego wieku sprawcy w chwili popełnienia czynu zabronionego. Nadto Sąd I instancji jako przesłankę wymiaru (zaostrożenia) kary wobec oskarżonego A. S. (1) wskazał fakt, iż oskarżony był uprzednio karany w sprawach III K 747/08 oraz VII K 1419/08, natomiast skazanie oskarżonego w sprawie VII K 1419/08 w chwili orzekania uległo już zatarciu z mocy prawa, wobec czego uznaje się za niebyłe i nie powinno rodzić żadnych skutków prawnych

Obrońca oskarżonego A. S. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych określonych w pkt I, II i III zaskarżonego wyroku oraz zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie dotyczącym czynów określonych w pkt LI, LII i LIII w części dotyczącej kwalifikacji, orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu A. S. (1) kary w znacznie łagodniejszym wymiarze przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji celem weryfikacji przesłanek odpowiedzialności karnej oskarżonego.

W razie uznania za nieuzasadnione zarzutów z pkt I i II oraz uznania zasadności zarzutu z punktu III wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu A. S. (1) kary w znacznie łagodniejszym wymiarze przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarży powyższy wyrok w części dotyczącej:

1. zastosowania instytucji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk w pkt VIII sentencji wyroku, w ramach którego połączono czyn ciągle kwalifikowany z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk (pkt XVII, XVIII i XIX sentencji aktu oskarżenia) oraz czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk (pkt XXI sentencji aktu oskarżenia), na niekorzyść oskarżonego A. M. (1);
2. podstawy prawnej wymiaru kary orzeczonej wobec A. S. (1) w pkt XIII ppkt 2 sentencji wyroku za przypisane wymienionemu dwa czyny kwalifikowane z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk, na niekorzyść oskarżonego A. S. (1);
3. podstawy prawnej orzeczonego w pkt XVII sentencji wyroku wobec P. L. (1) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, na korzyść tego oskarżonego;

Powołując się na przepisy art. 427 §1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 k.p.k. prokurator zarzucił:

1) obrazę przepisu prawa materialnej a mianowicie art. 91 § 1 kk. poprzez błędne jego zastosowanie w pkt VIII sentencji wyroku w sytuacji, gdy połączone przy jego zastosowaniu w ciąg przestępstw - czyn ciągle oraz inne przestępstwo (pkt XVII, XVIII i XIX oraz pkt XXI sentencji aktu oskarżenia) dzieli okres 1 roku i 2 miesięcy, który nie stanowi krótkiego odstępu czasu o jakim mowa jest w przywołanej wyżej normie prawa karnego materialnego;

2) obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 296 § 1 kk, poprzez błędne jego zastosowanie w pkt XIII ppkt 2 sentencji wyroku w podstawie prawnej wymiaru kary orzeczonej wobec A. S. (1), w sytuacji gdy z ustaleń postępowania, opisu czynów przypisanych oskarżonemu, a także przyjętej podstawy prawnej jego skazania wynika w sposób jasny, iż przepisem prawa materialnego, który winien w tym przypadku znaleźć zastosowanie był art. 286 § 1 kk;

3) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 44 § 2 kk i art. 4 § 1 kk, poprzez błędne zastosowanie pierwszego z wymienionych przepisów (odnoszącego się przecież do przypadku przedmiotów) zamiast art. 42 § 2 kk oraz poprzez niezastosowanie drugiej z wymienionych norm, w sytuacji gdy jej powołanie było niezbędne wobec tego, iż nowelizacja przepisu art. 42 § 2 kk dokonana ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw spowodowała, iż wymieniony przepis w poprzednim jego brzmieniu (przed dniem 18 maja 2015 r.) był dla oskarżonego P. L. (1) względniejszy.

Prokurator wniósł o:

1. przyjęcie, iż przypisane oskarżonemu A. M. (1) w pkt VIII sentencji wyroku czyn ciągły z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk (pkt XVII, XVIII i XIX sentencji aktu oskarżenia) oraz przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk (pkt XXI sentencji aktu oskarżenia) nie stanowią ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i orzeczenie za te czyny wobec oskarżonego A. M. (1) odrębnych kar;
2. przyjęcie w podstawie wymiaru kary wobec oskarżonego A. S. (1) za przypisane mu w pkt XIII ppkt 2 sentencji wyroku czyny z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk kwalifikacji prawnej - art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk;
3. przyjęcie jako podstawy prawnej orzeczenia wobec oskarżonego P. L. (1) środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Ponieważ wnioski o uzasadnienie złożyli jedynie obrońcy oskarżonych A. M. (1) oraz P. L. (1) oraz oskarżycielka posiłkowa J. P. (1), uzasadnienie, stosownie do treści art. 423 §1a k.p.k. zostało ograniczone do części odnoszącej się do oskarżonych A. M. (1) i P. L. (1).

Apelacje obrońców tych oskarżonych okazały się prawie w całości niezasadne. Na uwzględnienie zasługiwały one wyłącznie w części dotyczącej wymierzonej P. L. (1) kary łącznej oraz odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu A. M. (1) w punkcie XI ppkt 2. Prokurator natomiast w swojej apelacji podniósł same trafne zarzuty.

Odnosząc się do apelacji sporządzonych przez obrońców oskarżonych P. L. (1) i A. M. (1) nie sposób na wstępie nie poczynić kilku uwag krytycznych odnośnie konstrukcji podniesionych zarzutów.

W wypadku zbiegu podstaw odwoławczych w postaci błędu w ustaleniach faktycznych i obrazu przepisów procesowych zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. W takiej sytuacji obrońca powinien w apelacji postawić jedynie zarzut obrazu prawa procesowego. Błąd w ustaleniach faktycznych nie powinien stanowić odrębnego zarzutu odwoławczego, ale podstawę do uzasadnienia, że uchybienie przepisom procesowym mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych. Oczywiście przecież jest, że gdyby na przykład, jak chce tego obrońca P. L. (1), sąd uznał wyjaśnienia tego oskarżonego za prawdziwe, a zeznania J. S. (2) za fałszywe, to wówczas ustalenia faktyczne opierałyby się nie na zeznaniach tego świadka, lecz na wyjaśnieniach oskarżonego. Jeżeli zaś sąd przyjął za prawdziwe zeznania J. S. (2), to na ich podstawie poczynił ustalenia faktyczne. Kwestionując zatem ustalenie polegające na przyjęciu, że P. L. (1) pozostawał w porozumieniu z J. S. (2) odnośnie wyłudzenia kredytów z banku (...) i (...), należało zarzucać sądowi, że dokonał sprzecznej z dyspozycją art. 7 k.p.k. oceny dowodów w postaci zeznań J. S. (2) i wyjaśnień P. L. (1). Gdyby bowiem ta ocena była inna, odmienne byłyby również poczynione przez sąd ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych wielokrotnie zwracano uwagę, że podstawą stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które nie regulują zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określają cel, którym jest prawidłowe ukształtowanie postępowania. Tym samym

naruszenie art. 4 k.p.k. nie może być podstawą zarzutu apelacyjnego. Przepis ten określa ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, czyniłoby taki zarzut chociażby formalnie poprawnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2014 roku, II KK 140/14, Lex nr 1480322).

Zupełnie pozbawione logiki jest stawianie jednocześnie zarzutu obrazy art. 7 i art. 5 §2 k.p.k. Jeżeli bowiem autor apelacji kwestionuje ocenę dowodów, to takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 §2 k.p.k., tylko art. 7 k.p.k. Inaczej rzecz ujmując, jeżeli pewne ustalenia faktyczne zależne są na przykład od dania wiary wyjaśnieniom P. L. (1) lub A. M. (1), to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2002 roku, V KKN 251/01, Prok i Pr. 2003, z. 11, poz. 5). Kiedy zaś skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych, zarzucając, że sąd nie rozstrzygnął wątpliwości na korzyść oskarżonego, albo że takich wątpliwości nie powziął, choć po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia wersji zdarzenia korzystnej dla oskarżonego, to wówczas powinien postawić zarzut obrazy art. 5 §2 k.p.k.

Nieporozumieniem jest zarzucanie przez obrońcę oskarżonego A. M. (1) naruszenia art. 410 i 92 k.p.k. Ten ostatni przepis w gruncie rzeczy w ogóle nie powinien pojawiać się w apelacji od wyroku. Oba te przepisy dotyczą bowiem tego samego, z tym że art. 92 k.p.k. jest przepisem ogólnym, a art. 410 k.p.k. jest szczególnym, odnoszącym się wyłącznie do wyroków. To zaś, że zgodne z art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, wcale nie oznacza, że sąd nie może uznać pewnych dowodów za niewiarygodne. W przeciwnym wypadku orzekanie w wielu sprawach byłoby niemożliwe. Ustalenia faktyczne będące podstawą orzeczenia nie mogą być przecież dokonywane na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. Obraza art. 410 k.p.k. zachodzi tylko wówczas, gdy orzekający sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź opiera się tylko na części materiału ujawnionego i to jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 marca 2009 roku, VKK 43/09, LEX nr 491252). To, że sąd nie czynił ustaleń faktycznych na podstawie wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadków, które uznał za niewiarygodne, wcale nie oznacza, że doszło do naruszenia przepisu art. 410 k.p.k.

Dziwić też może zarzucanie obrazy art. 424 §1 pkt 1 k.p.k., zwłaszcza że obrońca nie wskazał, na czym obraza tego przepisu polegała. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera zresztą wszystkie elementy wymienione w tym przepisie. Nie sposób też nie zauważyć, że pisemne motywy są sporządzane po wydaniu wyroku, a więc trudno jest dopatrywać się w obrazie tego przepisu wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.

Obrońca P. L. (1) postawił też błędny zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 53 §1 i 2 k.k. oraz art. 85 i 86 k.k. Sporządzając apelację należy pamiętać, że z obrazą prawa materialnego mamy do czynienia wówczas, gdy doszło do niezastosowania lub nieprawidłowego zastosowania norm prawa materialnego do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Obraza ta zachodzi tylko wówczas, gdy dany przepis prawa materialnego musi być przez organ procesowy zastosowany lub nie może być zastosowany (a został), a więc gdy nie zastosowano konkretnej ustawy pomimo obowiązku jej stosowania, bądź zastosowano ją mimo prawnego zakazu jej stosowania. Powołane zaś przez obrońcę przepisy art. 53 §1 i 2 k.k. nie mają charakteru norm stanowczych, ponieważ zawarte w nich dyrektywy należą do swobodnej sfery sędziowskiego uznania. Jeżeli zatem obrońca nie zgadza się z wymiarem kary lub środka karnego ze względu na nieprawidłowe zastosowanie dyrektyw z art. 53 §1 i 2 k.k., to zakwestionowanie przyjętej na ich podstawie oceny sądu nie powinno nastąpić w ramach zarzutu obrazy prawa materialnego, lecz wyłącznie w ramach rażącej niewspółmierności kary lub środka karnego. Z kolei może dojść do obrazy art. 85 k.k. lub art. 86 §1 k.k. ale tylko wówczas, gdy sąd wbrew zasadom wynikającym z art. 85 k.k. połączy kary „jednostkowe” lub określi wymiar kary łącznej poza granicami wyznaczonymi przez art. 86 §1 k.k. Niezastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji nie stanowi naruszenia żadnego z tych przepisów, gdyż nie zawierają one normy nakazującej stosowanie

takiej zasady. Zarzucając zatem wymierzenie kary łącznej w wysokości przekraczającej najwyższą karę wymierzoną za poszczególne przestępstwa, obrońca powinien być zarzucić rażąco niewspółmierność kary łącznej.

Podnoszona przez obrońcę A. M. (1) okoliczność, że tenże oskarżony nie przedłożył w bankach poświadczającego nieprawdę dokumentu w postaci zaświadczenia z dnia 5 października 2009 roku o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia J. S. (2) w (...)w B. wcale nie oznacza, że nie dopuścił się on przestępstw przypisanych mu w punkcie I zaskarżonego wyroku.

Znamienne jest, że obrońca cytuje jedynie te fragmenty zeznań J. S. (2), które mogą być zinterpretowane, zwłaszcza gdy są wyrwane z kontekstu, na korzyść A. M. (1). Z zeznań J. S. (2) jednoznacznie wynika, że zarówno A. M. (1), jak i P. L. (1) brali wraz z nim oraz A. S. (1) aktywny udział w oszustwach kredytowych. Podał on, że to właśnie P. L. (1) poinformował go, że zna osobę, które może mu „pomóc w załatwieniu kredytów bankowych”. Oznajmił mu też, że za dostarczenie niezbędnych dokumentów, będzie musiał oddać 20% z tego, co otrzyma z banku. Kilka dni później spotkał się w centrum B. z A. M. (1) i A. S. (1). Wówczas rozmawiali na temat uzyskania kredytu. Oznajmili mu, że posiadają wszystkie potrzebne do tego „dokumenty”. Po ich otrzymaniu oskarżeni powiedzieli mu, gdzie ma się udać z tymi dokumentami, żeby otrzymać kredyt. Kiedy powiedział A. M. (1) i P. L. (1), że brakuje mu pieniędzy na zapłacenie im 20% z tego, co otrzymał z banku, grożąc mu pobiciem, zmusili go do wzięcia kolejnego kredytu w oddziale (...). A. M. (1) był obecny w banku, kiedy składał on wniosek o przyznanie kredytu.

W tych okolicznościach nie można mieć żadnych wątpliwości, bez względu na to, kto i w czyjej obecności wpisywał dane do zaświadczenia o zatrudnieniu, że oskarżeni A. M. (1) i P. L. (1) dopuścili się wraz z J. S. (2) dwóch oszustw kredytowych. Należy mieć na względzie, że za współsprawcę na gruncie art. 18 § 1 k.k. może być uznany nie tylko ten, kto wykonuje całość lub część znamion wykonawczych, lecz także ten, którego zachowanie dopełniało zachowanie innych uczestników porozumienia w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 roku, VKK 241/13).

J. S. (3) rzeczywiście zeznał na rozprawie (k. 7.164): „Przy (...) na (...) jak L. wypisywał zaświadczenie, M. i S. nie było przy tym”. Obrońca jednakże w apelacji nie zacytował kolejnego zdania wypowiedzianego przez tego świadka: „M. i S. byli na spotkaniu wcześniej, jak mówili, że dostarczą zaświadczenie, a później kontaktowałem się już z L..” Obrońca skrzętnie też pominął inny fragment zeznań J. S. (2) z rozprawy, z którego jednoznacznie wynika aktywny udział A. M. (1) w dokonanych wspólnie z nim oszustwach kredytowych. Twierdził on, że A. M. (1) i A. S. (1) wraz z P. L. (1) grozili mu, że jeżeli nie odda 20% z uzyskanego przez niego w banku kredytu, to go „poćwiartują i wapnem posypią, żeby nie było śladów”. Straszili go też maczetą. Obrońca pominął też, że J. S. (2) potwierdził na rozprawie swoje wcześniejsze zeznania, w których jednoznacznie stwierdził, że A. M. (1) chodził z nim razem do banku w celu przedłożenia wniosku o kredyt wraz z wymaganymi dokumentami.

Rację ma obrońca A. M. (1), że przesłuchany na rozprawie w charakterze świadka A. R. potwierdził, że wystawiał J. S. (2) zaświadczenia o zatrudnieniu. Autor apelacji nie dodał jednakże, że na tej samej rozprawie A. R. po okazaniu mu zaświadczeń o zatrudnieniu J. S. (2) z kart 3004 i 3121, które to zaświadczenia zostały przedłożone przez J. S. (2) w dniach 5 i 6 października w (...)w B. oraz w (...) w B., stwierdził jednoznacznie, że na tych zaświadczeniach nie ma jego podpisu. Z zeznań A. R. wynika zatem jednoznacznie, że J. S. (2) posłużył się dwukrotnie podrobionymi zaświadczeniami o zatrudnieniu, co potwierdza jego relację dotyczącą dokonania wraz z oskarżonymi oszustw kredytowych oraz zmuszania go do wydania części pieniędzy uzyskanych z kredytu.

Zauważyć jednocześnie należy, co również zostało pominięte przez obrońcę, że A. R. przesłuchiwany w śledztwie w maju 2011 roku zeznał, że nie pamięta, czy wystawiał J. S. (2) zaświadczenie o zatrudnieniu. W jaki zatem sposób można wyjaśnić, że po upływie prawie półtora roku A. R. przypomniał sobie, iż wystawił mu takie zaświadczenie ze dwa lub trzy razy? Mało tego, z zeznań A. R. z postępowania przygotowawczego wynika wcale niedwuznacznie, że J. S. (2) nigdy u niego nie pracował. Wprawdzie nie wykluczył, że podpisał z nim umowę o pracę, ale stwierdził kategorycznie, że J. S. (2) nie stawiał się w ogóle do pracy. Półtora roku później A. R. zeznał zupełnie inaczej, chociaż jednocześnie

potwierdził swoje wcześniejsze zeznania. Podał on bowiem, co zostało uwypuklone w apelacji obrońcy A. M. (1), że pracował u niego i miał dostęp do firmowej pieczętki.

Ta swoista ewolucja w zeznaniach A. R. może wynikać jedynie z tego, że na rozprawie składał on zeznania w obecności P. L. (1), którego poznał w areszcie. Doświadczenie życiowe i zawodowe podpowiada, że chciał on w ten sposób pomóc swojemu koledze, chociaż w sposób nieudolny, w umniejszeniu odpowiedzialności karnej. Dlatego też, mając na uwadze treść jego zeznań ze śledztwa, należy uznać jego wyjaśnienia z rozprawy, że J. S. (2) miał dostęp do pieczętek firmowych A. R., za kłamliwe. Zresztą, gdyby J. S. (2) rzeczywiście pracował w firmie (...), nie miałby on żadnych powodów, aby zwracać się z prośbą o pomoc w uzyskaniu zaświadczenia o zatrudnieniu do P. L. (1).

Poza tym niezrozumiałe jest akcentowanie w apelacji obrońcy A. M. (1) okoliczności wynikającej z zeznań z rozprawy A. R., że J. S. (2) miał dostęp do firmowej pieczętki A. R., w sytuacji gdy P. L. (1) przyznał, że oba zaświadczenia o zatrudnieniu przedłożone przez J. S. (2) w (...) oraz w (...) zostały wypisane przez niego. W świetle zatem nie tylko zeznań J. S. (2), ale również wyjaśnień P. L. (1) nie ma żadnych wątpliwości, że zaświadczenia te zostały sfałszowane i to nie przez J. S. (2).

Twierdzenie obrońcy oskarżonego P. L. (1), że P. L. (1) dokonał jedynie czynności technicznej polegającej na wypisaniu zaświadczenia wystawionego na nazwisko J. S. (2) i pozostawał on w przekonaniu, że ta osoba jest w rzeczywistości zatrudniona u A. R. i że dyktowane przez świadka dane polegają na prawdzie, nie wytrzymują jakiegokolwiek krytyki. Ta wersja zdarzeń jest tak wielce naiwna, że nawet mało rozsądna osoba nie byłaby w stanie w nią uwierzyć. Gdyby J. S. (2) był faktycznie zatrudniony w firmie A. R., to oczywistym jest, że o wydanie mu zaświadczenia o zatrudnieniu zwróciłby się właśnie do A. R.. Sam fakt wypisywania tego zaświadczenia przez P. L. (1) świadczy, że zdawał on sobie w pełni sprawę o przestępczym charakterze takiego zachowania. P. L. (1) nie był przecież wówczas w żaden sposób związany z firmą A. R.. Nawet na rozprawie A. R. zeznał, że w 2009 roku nie miał żadnych kontaktów z P. L. (1).

Tego rodzaju twierdzenia całkowicie dyskwalifikują wyjaśnienia P. L. (1). Nie można oczekiwać od sądu, że będzie dokonywał ustaleń faktycznych na podstawie zupełnie niewiarygodnych, nielogicznych i sprzecznych z elementarnym doświadczeniem życiowym wyjaśnień.

Słusznie jednocześnie Sąd pierwszej instancji postąpił, uznając za wiarygodne zeznania J. S. (2) i czyniąc na ich podstawie ustalenia faktyczne. Relacja tego świadka jest logiczna i znajdująca potwierdzenie w innych dowodach. Owszem, zgodzić się należy z autorem apelacji, że zabezpieczone dokumenty w bankach, same w sobie nie wskazują na sprawstwo P. L. (1), ale potwierdzają one zeznania J. S. (2). Zeznania te znajdują też potwierdzenie we wcześniejszych zeznaniach A. R., a także w zeznaniach J. P. (1). Poza tym nie sposób nie zauważyć, że opisany przez niego modus operandi oskarżonych jest w gruncie rzeczy tożsamy z opisanym przez wielu innych świadków zachowaniem się P. L. (1) i A. M. (1) przy dokonywaniu wyludzeń kredytów.

Brak jest też najmniejszych podstaw do przypuszczania, że treść zeznań J. S. (2) jest wynikiem chęci umniejszenia swojej winy. To, że oskarżeni żądali od niego 20% z uzyskanego przez niego kredytu, a potem grozili mu pozbawieniem życia i pobiciem w celu zmuszenia go do wydania 24.000 złotych, wcale przecież nie umniejsza jego winy. Gdyby rzeczywiście J. S. (2) chciał umniejszyć swoją winę, jego zeznania miałyby zupełnie odmienną treść.

Nie tylko wyjaśnienia P. L. (1) są naiwne, ale również niektóre sformułowane przez jego obrońcę w apelacji tezy. To, że J. S. (2) nie poinformował pracowników (...) przy ulicy (...) w B., że czuje się zagrożony i że zmuszono go do złożenia wniosku o pożyczkę na podstawie stwierdzających nieprawdziwe dane informacji, wcale nie świadczy o tym, że nie bał się oskarżonych. Podkreślić należy, że przed udaniem się do tego banku J. S. (2) razem z oskarżonymi popełnił przestępstwo oszustwa bankowego. Zawiadamiając pracowników banku, że został zmuszony do wzięcia kredytu na podstawie dokumentów poświadczających nieprawdę, musiałby w istocie dokonać samodenuncjacji. Ponadto większość osób zmuszonych groźbami pozbawienia życia i dotkliwym pobiciem do wzięcia kredytu w banku, rzeczywiście bojąc się tych groźb, postąpiłaby identycznie jak J. S. (2). Z wieloma podobnymi przykładami można się

spotkać zarówno w innych sprawach karnych, jak też w literaturze czy w opartych na faktach filmach. Twierdzenia na ten temat obrońcy są nie do pogodzenia z doświadczeniem życiowym przeciętnego człowieka.

Jak już wcześniej wspomniano, Sąd pierwszej instancji, uznając zeznania J. S. (2) za prawdziwe, był zobowiązany do czynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych. Błędem byłoby w takiej sytuacji sięganie, jak domaga się tego obrońca, po dyspozycję art. 5 §2 k.p.k. To, że z wyjaśnień oskarżonego wynika inna wersja zdarzenia, nie jest podstawą do uznawania, że istnieją wątpliwości, które należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

To, że w tej części wyjaśnienia P. L. (1) są rażąco sprzeczne ze zdrowym rozsądkiem, powoduje, że brak jest podstaw do czynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych w zakresie innych zarzuconych oskarżonym czynów, zwłaszcza wtedy, gdy te wyjaśnienia są sprzeczne z innymi dowodami.

Słusznie zatem Sąd Okręgowy postąpił uznając za prawdziwe zeznania W. S. (1) a nie wyjaśnienia P. L. (1). Obrońca oskarżonego A. M. (1) w swojej apelacji nie wskazał ani jednego argumentu przemawiającego za niedaniem wiary temu świadkowi. W. S. (1) nie miał żadnego interesu w tym, aby tendencyjnie obciążać A. M. (1). P. L. (1) zaś, składając wyjaśnienia, na pewno nie chciał „zaszkodzić” swojemu koledze, z którym popełnił szereg przestępstw. Charakterystyczne też jest, że W. S. (1) mówił w swoich zeznaniach o mężczyźnie o pseudonimie (...), a nie wprost o A. M. (1). Okoliczność ta jednoznacznie wskazuje, że nikt mu nie sugerował, że w dokonywanych przez niego próbach wyłudzenia kredytów uczestniczył oskarżony A. M. (1).

Żadną miarą nie można zgodzić się z zarzutem obrońcy oskarżonego A. M. (1), że Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej wykładni przepisu art. 258 §1 k.k. Sąd ten bowiem słusznie przyjął, że tworzona przez G. K., A. M. (1) i A. P. grupa miała zorganizowaną strukturę. Działała ona w przestępny sposób, w określonym celu, jakim było osiąganie korzyści majątkowych za pomocą wprowadzania w błąd pracowników. Chociaż grupę tę tworzyły tylko trzy osoby, nie była to tylko „zwykła szajka”.

Przypomnieć należy, że pomysłodawcą dokonywania oszustw polegających na wyłudzeniu kredytów i pożyczek był G. K.. Dokonanie tego rodzaju procederu na większą skalę wymagało współdziałania większej ilości osób. W tym celu G. K. wszedł w porozumienie z A. M. (1) i A. P.. A. M. (1) najczęściej zbierał informacje dotyczące zakładów pracy, ich nazwy, numeru NIP, REGON, a następnie drukował odpowiednie druki, stwierdzające zatrudnienie i wysokość zarobków. Zajmował się tym również G. K.. A. P. był kierownicą – woził ich i osoby zaciągające kredyty. Wszyscy wyszukiwali osoby chętne do zaciągnięcia kredytu. Wyłudzonymi pieniędzmi z tych oszustw (po wynagradzaniu kredytobiorcy) dzielili się, przy czym dokonywał tego G. K..

G. K., A. M. (1) i A. P. podjęli więc określone czynności organizacyjne, dysponowali przygotowanymi drukami zaświadczeń, wykonywali określone zadania, zgodnie z ustalonym podziałem ról i posiadanymi umiejętnościami.

Wszystkie ich przestępcze działania były rozciągnięte w czasie, co nadaje im cechy trwałości. Były one też prowadzone zgodnie z ustalonym podziałem zadań i nakierowane na wspólne osiąganie z góry założonego stałego dochodu. Niewątpliwie stopień zorganizowania ich przestępczej działalności nie był wysoki. Nie wyklucza to jednakże istnienia zorganizowanej grupy przestępczej. Warto przywołać w tym miejscu stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 13 listopada 2013 roku (II KK 170/13, Prok. i Pr. 2014, z. 2, poz. 25), że do przyjęcia działalności w zorganizowanej grupie nie jest wymagany wysoki stopień zorganizowania, wystarcza zatem nawet niski poziom organizacji, który stwarza możliwość łatwiejszego dokonywania przestępstw i posiadania w miarę stałego źródła dochodu. Nawet najmniejszy stopień zorganizowania przestępczej działalności, między innymi bez stałych ról biorących w niej udział osób, nie wyklucza istnienia zorganizowanej grupy przestępczej

Stwierdzić zatem należy kategorycznie, iż całokształt wskazanych wyżej okoliczności świadczy, iż działalność przestępcza A. M. (1), G. K. i A. P. odbywała się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Wskazuje na to system wzajemnych powiązań organizacyjnych, stała struktura, skoordynowany i zaplanowany sposób działania (zgromadzenie odpowiednich informacji, druków) trwałość, podział zadań, nakierowanie na wspólne osiąganie z góry założonego stałego dochodu. Każdy też z nich musiał mieć świadomość przynależności do zorganizowanej

grupy przestępczej, jeżeli weźmie się pod uwagę przydzieloną rolę i zadania, jak również powiązania socjologiczno – towarzyskie.

Nie można też zgodzić się z autorem apelacji, że dla uznania grupy za grupę przestępczą w rozumieniu art. 258 §1 k.k. konieczne jest istnienie wyraźnie wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego. Grupa przestępcza wcale nie musi mieć wyraźną hierarchiczną strukturę. Brak kierownictwa grupy nie wyklucza możliwości uznania grupy przestępczej za zorganizowaną. Wystarczy, że posiada trwałą strukturę poziomą - z reguły ze stałym gronem uczestników koordynujących jej działalność według ustalonych reguł (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 marca 2015 roku, II AKA 28/15, Lex nr 1663035).

Wbrew twierdzeniom obrońcy udział A. M. (1) w wyłudzeniu kredytu udzielonego przez (...) w B. A. M. (3) nie polegał wyłącznie na tym, że siedział on w samochodzie, w którym jechali również A. M. (3), G. K. i A. P.. Obrońca w apelacji pominął zupełnie to, co wynika z zeznań A. P., a wynika z nich jednoznacznie (k. 4.391 – 4.392), że A. M. (1) brał czynny udział w wyłudzeniu tego kredytu. Przestępstwo to zostało zresztą dokonane w ramach tworzonej przez A. M. (1), G. K. i A. P. grupy przestępczej. A. P. zeznał, że w celu wyłudzenia kredytu spotkał się w C. z A. M. (3), G. K. i A. M. (1). G. K. dał mu zaświadczenie o zatrudnieniu A. M. (3) i on je wypisał. Następnie A. M. (1) i G. K. wytłumaczyli A. M. (3), co ma mówić w banku. Potem pojechali we czwórkę samochodem do (...) w B. przy ulicy (...). A. M. (3) został tam udzielony kredyt w wysokości 11.000 złotych. A. M. (3) zatrzymał sobie 2.500 lub 3.000 złotych. Resztą podzielili się między sobą A. M. (1) i G. K.. W tych okolicznościach przyjmowanie, że A. M. (1) nie był współsprawcą wyłudzenia tego kredytu byłoby sprzeczne z każdą akceptowalną w doktrynie i judykaturze teorią współsprawstwa.

Prawdą jest to, co podniósł obrońca w apelacji, że przesłuchiwany na rozprawie w charakterze świadka M. Ł. (2) (k. 7.141) zeznał: „Osoby o pseudonimie (...), o której mówiłem nie ma na sali”. Stwierdził też: „Nie znam M.”, a także: „Ja nie wymieniałem osoby o nazwisku M.”.

Nie trzeba jednak porównywać tych zeznań z innymi dowodami, żeby stwierdzić, że są one całkowicie niewiarygodne. M. Ł. (2), składając zeznania przed sądem, ewidentnie kłamał. Zeznał on między innymi, że zupełnie nie pamięta, za co został skazany. Jest to oczywiście niemożliwe, zwłaszcza że w chwili składania zeznań na rozprawie miał dopiero 24 lata. Pamiętał też jednocześnie, że za czyn, o który toczyło się niniejsze postępowanie, został skazany na karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Na rozprawie M. Ł. (2) zeznał też, co jest rażąco sprzeczne z doświadczeniem życiowym i elementarnymi zasadami racjonalnego rozumowania, że nie wie dlaczego nazwisko (...) znalazło się w protokołach z jego przesłuchań oraz nie pamięta, czy jego wyjaśnienia odnośnie osoby o nazwisku M. były prawdziwe.

Tymczasem ze złożonych na etapie postępowania przygotowanego wyjaśnień M. Ł. (2) (k. 1035 – 1037) wynika jednoznacznie, że A. M. (1) jest jego kolegą. W szczególności opisał wówczas, w jaki sposób dokonał wyłudzenia kredytu razem z A. M. (1) i jego dwoma kolegami. Mało tego, rozpoznał tych dwóch kolegów A. M. (1). Okazało się, że byli to G. K. i A. P.. Ten ostatni słuchany w charakterze świadka w dniu 13 września 2011 roku (k. 4.392) wszystkie te okoliczności potwierdził. Zeznał między innymi, że to właśnie A. M. (1) „załatwił” zaświadczenie dla M. Ł. (2). Uzyskanymi z kredytu pieniędzmi M. Ł. (2) podzielił się zarówno z nim, jak i z A. M. (1) i G. K..

Nie ma więc żadnych wątpliwości, że M. Ł. (2) w swoich wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego mówił właśnie o oskarżonym A. M. (1), który jest jego kolegą. Zauważyć należy, że na rozprawę w dniu 18 października 2012 roku M. Ł. (2), tak jak i oskarżeni A. M. (1) i P. L. (4), został doprowadzony z Aresztu Śledczego w B.. Składając zeznania M. Ł. (2) zapewne nie tylko kierował się solidarnością koleżeńską z M. Ł. (2).

Postawiona w apelacji przez obrońcę teza, że A. M. (1) i M. Ł. (2) się nie znają jest zatem całkowicie nieprawdziwa. Jest ona w szczególności sprzeczna z wyjaśnieniami M. Ł. (2) oraz zeznaniami A. P.. Nie ma żadnych wątpliwości, że kolega, którego nazywał (...), to oskarżony A. M. (1).

Jeżeli więc matka M. Ł. (2) A. Ł. (2) zeznała (k. 1.603 – 1.605), że wszystkie zaświadczenie otrzymała od kolegi syna (...) i pieniądze z kredytu miała oddać (...), a sobie zostawić jedynie 2.000 złotych, bo tyle jej było potrzebne na opłacenie

kaucji za mieszkanie, to nie można mieć żadnych wątpliwości, pomimo że nie rozpoznała A. M. (1) na okazanych jej zdjęciach, że (...) z jej wyjaśnień i zeznań to nikt inny jak oskarżony A. M. (1). Nie każdy jest w stanie rozpoznać osoby, z którą spotkał się raz lub kilka razy. Wcale też nie wykluczone jest, wbrew twierdzeniom obrońcy, że A. Ł. (2) celowo nie rozpoznała oskarżonego, bojąc się zemsty z jego strony.

Wcale też nie pozostaje dyskusyjnym, jak twierdzi w apelacji obrońca, udział A. M. (1) w usiłowaniu wyłudzenia kredytu w (...) przy posłużeniu się M. C.. Również i w odniesieniu do tego czynu autor apelacji potraktował zebrany materiał dowodowy w sposób wybiórczy i tendencyjny. To, że ani A. M. (4), ani też M. C. nie rozpoznali na zdjęciach oraz na sali rozpraw osób, które współdziałały z nimi w próbie wyłudzenia kredytu z (...)wcale nie oznacza, że brak jest dowodów na sprawstwo A. M. (1). Obrońca całkowicie pominął, że wynika to jednoznacznie z zeznań A. P., który przyznał się do współdziałania z A. M. (4) i M. C. w wyłudzeniu kredytu.

A. P. zeznał jednoznacznie (k. 4.391 odw.), że pod koniec listopada lub grudnia 2007 roku A. M. (1) pomagał C. z D. w załatwieniu kredytu. Razem z G. K. i A. M. (1) pojechał samochodem do A. M. (4), u którego zastali M. C.. Następnie w piątkę pojechali do (...). A. M. (1) dał dla M. C. zaświadczenie o zatrudnieniu, z którym ten udał się do banku. Kredytu nie udało się uzyskać, gdyż M. C. oraz A. M. (4) zostali zatrzymani przez Policję.

Również w sposób niezwykle wybiórczy obrońca potraktował materiał dowodowy dotyczący wyłudzenia kredytu z udziałem K. R.. Rzeczywiście słuchany w charakterze świadka na rozprawie K. R. zeznał (k. 6.867): „(...) Nie znam żadnego R.. Wcześniej mówiłem, bo usłyszałem na posterunku, jak P. powiedział, że kierowcą jest R.. (...) Jeszcze raz chciałem powiedzieć, że nie znam R. ani A.. Nie znam A. M. (1). Mówiłem, że rozpoznaję tę osobę, bo ta osoba wydawała mi się podobna, była podobna do kierowcy”.

Autor apelacji pominął milczeniem, że w trakcie postępowania przygotowawczego słuchany w charakterze podejrzanego K. R. twierdził, że przy wyłudzeniu kredytu współdziałał z G. K. i A. P. oraz znanym mu z widzenia 27 – letnim chłopakiem, na którego mówiono (...). Szereg zaś przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków wskazywało, że ksywę (...) miał właśnie A. M. (1). Wszelkie wątpliwości dotyczące udziału A. M. (1) w wyłudzeniu kredytu razem z K. R. rozwiewają wyjaśnienia i zeznania A. P.. Słuchany w charakterze podejrzanego wyjaśnił, że K. R. zawiózł swoim samochodem pod sklep spożywczy przy ulicy (...) w C.. Tam czekał na nich (...), który wytłumaczył, co ma mówić w banku. Zapewnił też, że w razie, gdyby ktoś dzwonił z banku, to potwierdzi zatrudnienie K. R.. A. P. dalej zeznał, że ponieważ wówczas nie udało się K. R. uzyskać kredytu, ponownie zwrócił się on do niego o pomoc. Następnego dnia spotkał się z (...). Podał mu dane firmy, w której miał być zatrudniony K. R.. (...) sam wydrukował to zaświadczenie o zatrudnieniu opatrzone pieczętką firmy (...). Oprócz zaświadczenia przekazał kartę SIM do telefonu i oznajmił, że na zaświadczeniu jest numer telefonu na tę kartę i w razie potrzeby potwierdzenia zatrudnienia K. R. należało zadzwonić na ten numer. Potem słuchany już w charakterze świadka (k. 4.391) A. P. wyraźnie zeznał, że to właśnie A. M. (1) współdziałał z nim oraz z G. K. i K. R. w usiłowaniu i dokonaniu wyłudzenia kredytu w (...). Dodał, że K. R. pieniądze z uzyskanego kredytu przekazał G. K., którymi ten podzielił się również z A. M. (1).

Również w przypadku czynu polegającego na wyłudzeniu kredytu z (...)w W. z udziałem A. S. (6) obrońca potraktował zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób niezwykle wybiórczy, pomijając wszystko to, co świadczy jednoznacznie o sprawstwie A. M. (1). Oczywiście jest, że nierozpoznanie przez A. S. (6) tego oskarżonego na tablicy pogłądowej wcale nie świadczy o tym, że A. M. (1) nie dokonał wspólnie z A. S. (6) wyłudzenia kredytu. Sprawstwo oskarżonego wynika jednoznacznie z zeznań R. W. (1), do których obrońca w apelacji w ogóle się nie odniósł. Świadek ten zaś zeznał, że to on skontaktował A. S. (6) z (...). Spotkali się na dworcu. Z jego zeznań wynika, że (...) przyjechał tam jeszcze z dwom mężczyznami, gdyż stamtąd odjechali w piątkę. Pojechali do banku, w którym A. S. (6) uzyskał kredyt. Wszystkie pieniądze z kredytu A. S. (6) oddał (...). R. W. (1) nie miał żadnych problemów z rozpoznaniem na okazanych zdjęciach mężczyzny, na którego mówiono (...). Okazał się nim być oskarżony A. M. (1).

Pomimo że obrońca oskarżonego A. M. (1) zaskarżył co do tego oskarżonego wyrok w całości, za wyjątkiem jedynie czynu z punktu XI podpunktu 3, polegającego na podrobieniu umowy sprzedaży samochodu i posłużeniu się nią w czasie kontroli drogowej, próżno jest szukać zarówno w komparycji, jak i uzasadnieniu apelacji jakichkolwiek zarzutów

dotyczących zachowań przypisanych w ramach przestępstwa ciągłego w punkcie V podpunktach 5 i 7 oraz przestępstw przypisanych w punkcie VIII podpunkcie 4 i w punktach VII i X. Wniosek z tego może być tylko jeden, że obrońca pomimo zaskarżenia wyroku w tej części, nie znalazł żadnych argumentów podważających stanowisko sądu.

Podkreślić zatem jedynie należy, że popełnienie tych przestępstwa w świetle zgromadzonych dowodów nie budzi żadnych wątpliwości.

Jeżeli chodzi o wyłudzenie kredytu z banku (...). w kwocie 12.000 złotych z udziałem R. W. (1) (pkt V ppkt 5), to w świetle zeznań R. W. (1) jednoznacznie jest, że brał w tym udział A. M. (1). Zeznał on między innymi (k. 3864 – 3865), że do banku woził go (...). W samochodzie był też mężczyzna o imieniu G.. Za kierownicą siedział (...). Wszystkie pieniądze uzyskane z kredytu - 12.000 złotych przekazał (...). Dostał od (...) jedynie 2.000 złotych. Pieniądze dostał od (...). Jak wcześniej wspomniano, R. W. (1) rozpoznał A. M. (1), jako mężczyznę, który razem z nim wyłudził kredyt i na którego mówiono (...).

Jak wynika z kolei z zeznań E. Z. (k. 3847 odwr.) do wzięcia kredytu namówił ją R. W. (1). On skontaktował ją z (...), który wydawał jej polecenia, co ma zrobić, aby uzyskać w banku kredyt. Wszystkie podawane przez E. Z. okoliczności potwierdził słuchany w charakterze świadka R. W. (1). On również opisał szczegółowo aktywną rolę (...), czyli A. M. (1), w wyłudzeniu przyznanego E. Z. kredytu.

R. W. (1) podał też (k. 3864 – 3865), że (...) wypisał jemu oraz A. L. nieprawdziwe zaświadczenia o zatrudnieniu, za pomocą których wyłudzili telefony komórkowe z sieci (...).

Z wyjaśnień M. Ł. (3) wynika natomiast (czyn z punktu VIII podpunktu 4), że z propozycją wzięcia kredytu zwrócił się do niego mężczyzna o imieniu A., który miał też ksywę (...). Przy nim mężczyzna ten, w samochodzie przed bankiem podrobił zaświadczenie, z którego wynikało, iż M. Ł. (3) zatrudniony jest w firmie (...) B. i R. M. (1). Wypisał je i przystawił na nim pieczętki. Po złożeniu dokumentów w banku jego pracownica zadzwoniła na numer telefonu widniejący na pieczętce znajdującej się na zaświadczeniu o zatrudnieniu. Telefon odebrał kolega tego A. lub (...) i potwierdził zatrudnienie M. Ł. (3). Wcześniej umówił się z (...), że odda jemu połowę kwoty z uzyskanego kredytu, to jest 7.500 złotych.

Biorąc pod uwagę, że mężczyzna, o którym mówił M. Ł. (3) miał na imię A. oraz że mówiono na niego (...), a także to, że opisany sposób działania tego mężczyzny jest niemalże identyczny, jak w przypadku pozostałych dokonanych przez A. M. (1) wyłudzeń kredytu, nie można mieć żadnych wątpliwości, że osobą, która namówiła M. Ł. (3) do wzięcia kredytu i dała mu fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu był A. M. (1).

Dowodem na popełnienie przez A. M. (1) przestępstwa przypisanego mu w punkcie X zaskarżonego wyroku są wyjaśnienia i zeznania S. S. (1). Rozpoznał on w sposób kategoryczny na zdjęciu A. M. (1) jako mężczyznę, który dał mu zaświadczenie i któremu oddał większość pieniędzy uzyskanych z kredytu. Uzyskał on kredyt w kwocie 20.000 złotych. 5.000 złotych wzięł sobie, 2.000 złotych oddał poręczycielowi, a resztę oddał A. M. (1) i jego dwóm kolegom. Schemat działania A. M. (1) był taki sam jak w poprzednich przypadkach.

Zgodzić się należy z obrońcą, że z zeznań A. P. wynika, że nie w każdym przypadku A. M. (1) dostarczał osobie, która miała wziąć na siebie kredyt, zaświadczenie o zatrudnieniu. Nie ma to jednakże znaczenia. Z zeznań A. P., jak i z zeznań innych świadków wynika bowiem jednoznacznie, że jeżeli A. M. (1) nie dostarczał takiego zaświadczenia, to i tak spełniał istotną rolę w wyłudzeniu kredytu: szukał osób, które wzięłyby na siebie kredyt, instruował osoby, które składały w bankach wnioski o kredyt, podwoził taką osobę do banku, zawsze dzielił się wyłudzonymi z banku pieniędzmi. W każdym przypadku ta rola oskarżonego A. M. (1) w wyłudzeniu kredytu została przez Sąd Okręgowy ściśle określona.

Trudno jest uznać za zgodną ze zdrowym rozsądkiem tezę (str. 45 apelacji), że nie można w ogóle mówić o niekorzystnym rozporządzeniu mieniem przez bank, w sytuacji gdy kredyt został uzyskany wyłącznie na podstawie oświadczenia o uzyskiwanych dochodach. Konsekwencją przyjęcia takiego stanowiska jest uznanie, że nawet osoba,

która nie posiada żadnego majątku i żadnych dochodów oraz nie może liczyć na wsparcie innych osób, nie doprowadza banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, jeżeli bank na podstawie nieprawdziwego oświadczenia takiej osoby o uzyskiwaniu przez nią miesięcznych dochodów rzędu 10.000 złotych udzieli jej kredyt w kwocie 150.000 złotych.

Nie jest nawet kwestionowane przez autora apelacji, że oskarżony składając wniosek o kredyt gotówkowy złożył nieprawdziwe oświadczenie o uzyskiwanych dochodach z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. W rzeczywistości nie posiadał on żadnej zdolności kredytowej. Pracownicy banku, gdyby wiedzieli o jego rzeczywistych dochodach, nigdy nie przyznaliby mu kredytu. Zostali zatem wprowadzeni przez niego w błąd. Owszem, oskarżony osiągał pewne dochody z działalności przestępczej, ale na tej podstawie również nikt by mu nie udzielił kredytu. Z niekorzystnym rozporządzeniem przez bank mieniem w postaci wypłaconych z tytułu udzielonego kredytu pieniędzy mamy do czynienia nie tylko wówczas, gdy kredytobiorca nie ma majątku i dochodów pozwalających na regularne płaćenie rat kredytowych ale również wtedy, gdy bank wypłaca pieniądze bez realnego zabezpieczenia spłaty kredytu. Ponadto, biorąc pod uwagę, że A. M. (1) zapłacił tylko pierwszą ratę kredytu, nie można mieć żadnych wątpliwości, że w ogóle nie miał on zamiaru spłacania udzielonego kredytu. Ewidentne jest, że zapłacenie pierwszej raty kredytu było czynnością wyłącznie pozoracyjną. Jest to częsta praktyka sprawców takich przestępstw, którzy liczą na to, a tego nawet oczekuje w niniejszej sprawie obrońca oskarżonego, że zapłacenie pierwszej raty zostanie później poczytane jako brak zamiaru niespłacania rat kredytu podczas zawierania umowy o kredyt. Po zapłaceniu pierwszej raty sytuacja finansowa i majątkowa oskarżonego nie uległa przecież nieoczekiwanej zmianie. Była ona taka sama, jak w chwili podpisywania umowy o kredyt.

Słusznie zatem Sąd pierwszej instancji uznał, że A. M. (1) wprowadził w błąd pracownika(...) co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy o kredyt oraz co do dochodów uzyskiwanych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej i w ten sposób doprowadził ten bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 20.000 złotych i zasadnie zakwalifikował to zachowanie oskarżonego jako przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k.

Nie jest prawdą, że nieudowodnioną pozostała okoliczność dotycząca wyludzania przez A. M. (1) telefonów komórkowych przy posłużeniu się dokumentami innych osób.

Oczywiste jest, że sam fakt, że widniejące na umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych podpisy nie pochodzą od osób wskazanych w treści tych umów, nie wskazuje na sprawstwo A. M. (1). Fakt ten jednakże w sposób istotny potwierdza wiarygodność wyjaśnień i zeznań R. S.. Wynika zaś z nich jednoznacznie, że A. M. (1) razem z nim w okresie od 1 marca do 31 lipca 2010 roku wyludził, posługując się fałszywymi dokumentami, kilkadziesiąt telefonów komórkowych. Wyjaśnienia i zeznania R. S. nie nasuwają żadnych zastrzeżeń. Obrońca poza nazwaniem ich „pomówieniami” nie przedstawił żadnego argumentu mogącego wykazać, że relacja R. S. może być nieprawdziwa. Wyjaśnienia i zeznania R. S. są zaś logiczne, spójne i konsekwentne i tym samym nie ma żadnych powodów, żeby nie dać im wiary. Gdyby takie były, to z pewnością zostałyby przedstawione w apelacji obrońcy A. M. (1).

Dodać też należy, że z wyjaśnień i zeznań R. S. wynika również jednoznacznie, że w okresie od kwietnia 2010 roku do 30 sierpnia 2010 roku A. M. (1) wielokrotnie sprzedał R. S. amfetaminę. W sumie udzielił R. S. 15 gram amfetaminy za 450 złotych. Okoliczność ta, pomimo zaskarżenia wyroku w całości, w gruncie rzeczy nie została zakwestionowana w apelacji obrońcy A. M. (1).

Obrońca zakwestionował natomiast przypisanie oskarżonemu przestępstwa polegającego na trzykrotnym udzieleniu J. G. środków odurzających w postaci żywicy konopi w łącznej ilości 3 gram. Nie można jednakże zgodzić się z autorem apelacji, że w żaden sposób nie udowodniono, że A. M. (1) dokonał tego czynu. To, że J. G. nie potwierdził w toku rozprawy swoich zeznań ze śledztwa, wcale nie oznacza, że nie ma dowodu na to, że A. M. (1) udzielił trzykrotnie J. G. haszyszu. W polskim procesie karnym nie obowiązuje reguła dowodowa, wedle której wiarygodne jest tylko i wyłącznie to, co dana osoba oświadcza przed sądem, a nie ma znaczenia treść jej zeznań, czy wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Sąd pierwszej instancji słusznie zaś postąpił czyniąc ustalenia faktyczne na podstawie zeznań J. G. z postępowania przygotowawczego. Są one bowiem logiczne i przekonujące. Na rozprawie J. G. nie potrafił

racjonalnie wyjaśnić, dlaczego na etapie śledztwa złożył zupełnie odmienne zeznania. Jego tłumaczenia, że jego podpis na protokole z przesłuchania go w charakterze świadka został sfalszowany, są zupełnie niewiarygodne. Zauważyć też należy, że treść zeznań J. G. znajduje potwierdzenie, na co powołał się również w apelacji obrońca, w materiałach z kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych. W jednej z zarejestrowanych rozmów A. M. (1) zapytał wprost J. G.: „Chcesz haszu?”

Zgodzić się natomiast należy z obrońcą A. M. (1), że brak było podstaw do przypisania temu oskarżonemu czynnej napaści na funkcjonariusza Policji. Należy pamiętać, że popełnienie przestępstwa z art. 223 k.k. możliwe jest jedynie umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Rację ma autor apelacji, że intencją oskarżonego nie było potrącenie policjanta, a jedynie ucieczka z miejsca zdarzenia wobec faktu poszukiwania go listem gończym. Zachowanie A. M. (1) polegające na jechaniu samochodem na wprost próbującego go zatrzymać policjanta było niczym innym, jak groźbą przejechania go. Oskarżony użył tej groźby, żeby zmusić funkcjonariusza do odstąpienia od prawnej czynności zatrzymania go. Wcześniej, w celu niedopuszczenia do zatrzymania, użył też przemocy wobec policjantów. Kiedy bowiem dobiegli do niego K. M., A. M. (2) i A. N., pociągnął ich za sobą, cofając samochód. Tym samym nie może być żadnych wątpliwości, że takim zachowaniem A. M. (1) wyczerpał znamiona występku określonego w art. 224 §3 k.k. Za karę adekwatną do stopnia szkodliwości tego czynu oraz stopnia zawinienia oskarżonego uznano jeden rok pozbawienia wolności.

Z kolei w przypadku oskarżonego P. L. (1) Sąd Okręgowy słusznie uznał, że zeznania policjantów K. T., R. F. i A. S. (3) polegają na prawdzie i w konsekwencji zasadnie poczynił na podstawie tych dowodów ustalenia faktyczne i skazał tego oskarżonego za przestępstwo z art. 239 §1 k.k. w zb. z art. 224 §2 k.k. w zb. z art. 226 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

Wbrew twierdzeniom obrońcy P. L. (1), nie ma żadnych racjonalnych podstaw do przyjmowania, że oskarżony nie zdawał sobie sprawy, że ma do czynienia z funkcjonariuszami Policji.

Można zgodzić się z obrońcą, że z odległości 10 metrów nie da się odczytać wszystkich zapisów na legitymacji policyjnej. Legitymacja ta jest jednak na tyle charakterystyczna, że z takiej odległości każdy dostrzeże, że jest to legitymacja policyjna. Znajdujący się na niej napis: „POLICJA” jest bardzo widoczny. Poza tym z zeznań policjantów wynika jednoznacznie, że P. L. (1) od razu się zorientował, że ma do czynienia z policjantami. Gdyby nie wiedział, że podchodzą do niego policjanci, to nie wyciągałby z telefonu komórkowego karty SIM i nie połykałby jej oraz nie krzyczałby do poszukiwanego listem gończym A. M. (1), żeby uciekał. Tak więc to, z jakiej odległości została okazana legitymacja służbowa i czy P. L. (1) miał możliwość przeczytania wszystkich znajdujących się na niej wpisów jest w gruncie rzeczy bez znaczenia. Od policjantów należy wymagać nie tylko zgodnego z prawem działania, ale i skutecznego. Gdyby policjanci czekali, aż P. L. (1) zapozna się dokładnie ze wszystkimi zapisami na legitymacji służbowej oraz porówna widniejące na niej zdjęcie z wyglądem osoby okazującej mu legitymację, pozbawiliby się jakichkolwiek szans na zatrzymanie poszukiwanego listem gończym P. L. (1).

Dodać należy, że P. L. (1) zachowywał się w stosunku do policjantów agresywnie również w radiowozie. Straszyl ich znajomościami w prokuraturze, znieważał ich słowami obelżywymi typu „psy”.

Niczym nieuprawnionymi insynuacjami są twierdzenia, że funkcjonariusze Policji K. T., R. F. i A. S. (3) złożyli fałszywe, obciążające P. L. (1) zeznania, uzgadniając wcześniej treść swoich relacji. Lektura tych zeznań nie pozostawia żadnych wątpliwości, że były one składane w sposób spontaniczny. Każdy z nich opisał to zdarzenie ze swojego punktu widzenia.

Gdyby nawet pominąć to, co zeznali policjanci, to i tak żaden przeciętnie rozsądny człowiek nie byłby w stanie uwierzyć w to, co wyjaśnił na te okoliczności oskarżony P. L. (1). Razi naiwnością teza obrońcy, że oskarżony pozostawał wówczas w uzasadnionym przeświadczeniu, że ma do czynienia z nie z policjantami, lecz z osobami, które chcą go pobić. Jego twierdzenia, że w ogóle nie znał A. M. (1) są ewidentnie sprzeczne z zeznaniami i wyjaśnieniami wielu osób przesłuchanych w niniejszej sprawie.

Jak już wcześniej wskazywano, wyjaśnienia oskarżonego P. L. (1) w niektórych punktach są wręcz rażąco kłamliwe. Dziwić mogą zatem zarzuty obrońcy, że Sąd pierwszej instancji nie czynił na ich podstawie ustaleń faktycznych przy

jednoczesnym wykazywaniu, że zeznania J. P. (1) są niewiarygodne, gdyż jej twierdzenia co do jednej okoliczności nie polegają na prawdzie.

Przede wszystkim zaś obrońca P. L. (1) nie wykazał, że zeznania J. P. (1) są nieprawdziwe w jakimś punkcie co do zdarzeń, które rozegrały się w dniu 25 października 2010 roku. To, że podała ona nieprawdę odnośnie okoliczności przekazania jej 100 złotych przez oskarżonego ponad dwa i pół roku wcześniej 13 lutego 2008 roku w najmniejszym stopniu nie uprawdopodobnia, że kłamała na temat tego, co się wydarzyło 25 października 2010 roku. Mogła nawet nie pamiętać, że P. L. (1) przekazał jej z aresztu 100 złotych. Jeżeli jednakże nawet chciała ukryć ten fakt, to wcale nie oznacza, że zeznawała na istotne w niniejszej sprawie okoliczności kłamliwie. Podkreślić należy, że okoliczność przekazania jej 100 złotych przez oskarżonego 13 lutego 2008 roku nie miała żadnego znaczenia w niniejszej sprawie. Wypytywanie o jakieś zdarzenia z dalekiej przeszłości, zupełnie nierelevantne z przedmiotem sprawy, nie jest wcale dobrym sposobem na sprawdzenie wiarygodności świadka.

Wbrew stanowisku obrońcy, słusznie Sąd Okręgowy, dokonując oceny wiarygodności zeznań J. P. (1), powołał się na zeznania A. W.. Faktem jest, że nie była ona bezpośrednim świadkiem zdarzenia. Pomimo tego jednak jej zeznania wskazują na wiarygodność relacji J. P. (1). Jeżeli pokrzywdzona wymyśliła, że P. L. (1) groził jej w celu zmuszenia do wydania mu mienia, to nie miała ona żadnych powodów, żeby następnego dnia po przekazaniu oskarżonemu samochodu i innych rzeczy, iść do swojej koleżanki i opowiadać jej „zmyśloną historię”. Podkreślić należy, że z zeznań A. W. wynika, że kiedy jeszcze przed spotkaniem około godziny 12⁰⁰ J. P. (1) zadzwoniła do niej, w jej głosie wyczuwalne było duże zdenerwowanie. Gdy zaś się z nią spotkała około godziny 16³⁰ na ulicy (...) w B. obok bloku jej rodziców, była bardzo roztrzęsiona. Kiedy zaś potem w mieszkaniu opowiadała jej, jak P. L. (1) groził jej i zaklejał jej usta, to szlochała i trzęsły się jej ręce. A. W. jednocześnie zaznaczyła w swoich zeznaniach, że J. P. (1) nie jest osobą nadpobudliwą czy też przejawiającą fakty.

Gdyby uznać za prawdziwe wyjaśnienia P. L. (1), to należałoby przyjąć, że 25 października 2010 roku J. P. (1) przekazała mu samochód „w celu ustalenia usterki, ewentualnie naprawy”, jednocześnie poprosiła go o pomoc w sprzedaży roweru, następnego zaś dnia, kiedy nie mogła się do niego dodzwonić, gdyż został on zatrzymany przez Policję, wymyśliła, być może za namową J. S. (2), następującą historię: P. L. (1) przyszedł do niej do mieszkania z reklamówką, z której wyjął przedmiot przypominający pistolet i groził jej, że go użyje, zakleił jej usta taśmą, po czym zażądał wydania pieniędzy, a gdy odpowiedziała mu, że ich nie ma, ponownie zakleił jej usta taśmą oraz oświadczył jej, że zabiera samochód, rowery i inne przedmioty z garażu, polecił jej, żeby udała się z nim do garażu, we dwójkę podjechali samochodem marki (...) pod garaż, skąd P. L. (1) zabrał do samochodu dwa rowery, radio CB i karton z alkoholem, następnie zażądał od niej wydania dokumentów samochodu i w tym celu z powrotem udali się do mieszkania, gdzie zabrał jej torebkę i wyjął z niej dokumenty, dała mu też 140 złotych, potem, gdy wyszli na zewnątrz, P. L. (1) polecił jej, aby pokazała mu jak otwiera się zbiornik na paliwo, a także zagroził jej, żeby nie dzwoniła na Policję, gdyż się „zabezpieczył” i powiedział swojemu koledze, gdzie mieszkają jej rodzice. Przyjmując za prawdziwe wyjaśnienia P. L. (1) za prawdziwe, należy konsekwentnie też przyjąć, że J. P. (1) wyuczyła się na pamięć wymyśloną przez siebie historię, a następnie zadzwoniła do swojej koleżanki A. W., prosząc ją o spotkanie i udając jednocześnie duże zdenerwowanie, kiedy zaś się z nią spotkała umiejętnie udawała zdenerwowanie i roztrzęsienie, opowiedziała jej też wymyśloną przez siebie historię, udając przy tym, zwłaszcza w momencie opisywania najdrastyczniejszych fragmentów, że płacze i trzęsą się jej ręce, pokazywała jednocześnie jej taśmę, za pomocą której P. L. (1) rzekomo zakleił jej usta, następnie w obecności A. W. zadzwoniła do przebywającego w Anglii J. S. (2), który nakazał jej natychmiast dokonać zgłoszenia na Policji, po czym wraz z koleżanką poszła do II Komisariatu Policji w B., gdzie pouczona o odpowiedzialności za złożenie fałszywego zawiadomienia o przestępstwie, za fałszywe oskarżenie oraz zeznania opowiedziała policjantowi wymyśloną przez siebie historię, która została spisana przez przesłuchującego ją funkcjonariusza do protokołu.

Jest to jedyna możliwa do przyjęcia na podstawie wyjaśnień P. L. (1) wersja zdarzeń. Z pewnością nie wymaga szerszego komentarza, że jest ona zupełnie nierealna.

Zgodzić się należy z obrońcą, że fakt ujawnienia odcisków linii papilarnych na szklance z napisem (...) nie dowodzi sprawstwa oskarżonego. Potwierdza jednakże wersję pokrzywdzonej, że oskarżony był u niej w mieszkaniu i że

częstowała go napojem, chociaż przyznać należy, że nie ma to większego znaczenia, gdyż okoliczność ta w gruncie rzeczy nie była kwestionowana przez oskarżonego.

Całkowicie zaś oderwane od życia są twierdzenia obrońcy, że gdyby rzeczywiście P. L. (1) chciał wówczas dokonać przestępstwa na szkodę J. P. (1), to zadbałby o zabezpieczenie przed ewentualną odpowiedzialnością karną poprzez chociażby założenie rękawiczek albo przez niedotykanie przedmiotów, na których mógłby pozostawić ślady, albo zadbałby w porę o ich wytarcie. Sprawcy rozbojów oraz wymuszeń rozbójniczych zazwyczaj nie nakładają przecież rękawiczek przed dokonaniem tego rodzaju przestępstw. Co innego w przypadku osób dokonujących przestępstw kradzieży z włamaniem. Ponadto P. L. (1) znał się z J. P. (1) i z pewnością liczył, że nie zawiadomi ona Policji. Groził jej przecież, żeby tego nie robiła, mówiąc jej, że ma znajomych, którzy wiedzą, gdzie mieszkają jej rodzice.

Bez znaczenia jest, że na taśmie, która zgodnie z zeznaniami J. P. (1), została użyta przez oskarżonego w celu jej obezwładnienia, nie ujawniono linii papilarnych P. L. (1). Wprawdzie okoliczność ta nie potwierdza zeznań J. P. (1), ale też im nie zaprzecza. Opinia daktyloskopijna w tym zakresie nie miała w niniejszej sprawie żadnego znaczenia.

Nie sposób z kolei zrozumieć, w jaki sposób obciążające P. L. (1) zeznania J. P. (1) miałyby spowodować skutek w postaci „polepszenia sytuacji J. S. (2)”. Opisywane przez J. P. (1) zdarzenia nie miały przecież nic wspólnego z przestępstwami dokonanymi wspólnie przez J. S. (2) i P. L. (1). Zdarzenia te miały miejsce w czasie, kiedy J. S. (2) przebywał za granicą. Poza tym sam oskarżony twierdził, że J. P. (1) złożyła zawiadomienie o przestępstwie, gdyż nie zwrócił on jej samochodu na skutek zatrzymania go przez Policję.

Reasumując w tej części uzasadnienie, stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy, zgodny z kryteriami określonymi w art. 7 k.p.k. ocenił zeznania J. P. (1) i zasadnie na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych skutkujących przypisaniem P. L. (1) przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k.

Jak już wcześniej podniesiono wszystkie zarzuty z apelacji oskarżyciela publicznego są trafne.

Sąd pierwszej instancji rzeczywiście dopuścił się obrazy przepisu art. 91 §1 k.k., uznając, że przestępstw przypisanych w punkcie VIII (pierwszym) oskarżony dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw. Jeden z tych czynów został popełniony w okresie od 25 do 27 czerwca 2008 roku, a drugi 27 i 28 sierpnia 2009 roku. Przestępstwa te zostały zatem popełnione w odstępstwie jednego roku i dwóch miesięcy. Nie można uznać, że oba te czyny zostały popełnione w krótkim odstępie czasowym, o którym jest mowa w art. 91 §1 k.k.

Należało więc za każde z tych przestępstw wymierzyć oddzielne kary. Biorąc pod uwagę szkodliwość społeczną tych przestępstw oraz stopień zawinienia oskarżonego zostały orzeczone wobec niego odpowiednio kary: 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Rację ma też prokurator podnosząc, że środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym powinien być orzeczony na podstawie art. 42 §2 k.k., a nie na zasadzie art. 44 §2 k.k. Ten ostatni przepis dotyczy bowiem orzekania przepadku przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełniania przestępstw. Słusznie też oskarżyciel zwrócił uwagę, że przepis art. 42 §2 k.k. stanowiący podstawę orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych uległ ostatnio nowelizacji. Brzmienie tego przepisu zostało zmienione ustawą z dnia 20 marca 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 541). Zmiana ta weszła w życie w dniu 18 maja 2015 roku i polegała na podwyższeniu z jednego roku do trzech lat dolnej granicy orzekanego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, wobec sprawców, którzy w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji byli w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegli z miejsca zdarzenia określonego w art. 173 k.k., art. 174 k.k. i art. 177 k.k. W chwili zatem popełnienia przez P. L. (1) przestępstwa prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości obowiązywała ustawa względniejsza. W takiej sytuacji, zgodnie z dyspozycją art. 4 §1 k.k., należało zastosować ustawę obowiązującą w chwili popełnienia czynu.

Należało jednocześnie zauważyć, że przyjęta przez Sąd pierwszej instancji kwalifikacja prawna tego czynu jest błędna. Nie jest bowiem w ogóle możliwe przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji z art. 178a §1 k.k. i z art. 178 §4 k.k. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, to jego zachowanie należy kwalifikować wyłącznie z art. 178 §4 k.k.

Z urzędu należało również poprawić błędną kwalifikację czynu przypisanego A. M. (1) w punkcie V. Artykuł 12 k.k. przesądza, że dwa lub więcej zachowań, nawet „rozciągniętych” mocno w czasie jest jednym czynem zabronionym. Wszelkie zatem konsekwencje w zakresie zasad odpowiedzialności karnej są w przypadku przyjęcia czynu ciągłego identyczne jak w razie stwierdzenia, że znamiona danego typu czynu zabronionego zostały jednorazowo zrealizowane przez jedno zachowanie. Prowadzi to do łącznej oceny wszystkich zachowań składających na przestępstwo ciągłe i dokonania łącznej kwalifikacji prawnej. Tym samym przy dokonywaniu kwalifikacji prawnej takiego czynu należy stosować wszystkie kryteria wyłączenia wielości ocen. Konsekwencją całościowej oceny zachowań składających się na czyn ciągły jest między innymi to, że w przypadku gdy na ten czyn składają się zachowania, z których tylko część nie wyszła poza ramy stadium usiłowania, należy przyjmować, że jako całość został on popełniony w formie stadialnej dokonania, co czyni zbędnym powoływanie w jego kwalifikacji art. 13 § 1 k.k.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że oskarżony P. L. (1) czynów przypisanych w punkcie III oraz czynu w punkcie XII ppkt 1 dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 §1 k.k. O ile przepis ten powinien zawsze znajdować się w podstawie skazania, to jeżeli sąd wymierza karę w granicach przewidzianych przez ustawę w przepisie określającym dany typ przestępstwa, przywoływanie przepisu art. 64 § 1 k.k. także w podstawie wymiaru kary jest zbędne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2011 roku, V KK 234/11, Lex nr 1044075).

Brak było podstaw do orzekania wobec oskarżonego P. L. (1) kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji. Został on skazany w niniejszej sprawie za przestępstwa godzące w różne dobra prawne. Przypisanych mu czynów dopuścił się na przestrzeni kilku lat.

Nie mniej jednak wymierzoną wobec niego karę łączną należało uznać za rażąco surową i to pomimo tego, że niektórych przestępstw dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa. Należało wziąć pod uwagę, że większość popełnionych przez niego przestępstw godziła w to samo dobro prawne. Stąd też orzeczoną wobec niego karę łączną złagodzone do pięciu lat. Za podstawę wymiaru kary przyjęto przepisy obowiązujące w chwili popełnienia przestępstw, jako że są one względniejsze. Przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) przepis art. 86 §1 k.k. pozwalał na orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze nie większym niż 15 lat. Obecnie możliwe jest orzeczenie kary łącznej nie przekraczającej 20 lat.

Również większość przestępstw popełnionych przez A. M. (1) godziła w to samo dobro. Dlatego też także w jego przypadku uznano orzeczoną wobec niego karę łączną za rażąco surową. Karę tę, stosując również jako względniejsze przepisy obowiązujące przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396), orzeczono w wysokości 7 lat. Kara ta powinna być wystarczająca, aby zostały spełnione pożądane wobec tego oskarżonego cele. Jednocześnie kara ta powinna spełnić swoją funkcję w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 §2 k.p.k. i art. 455 k.p.k. orzekł jak w sentencji.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. L. (1) orzeczono na podstawie art. 618 §1 k.p.k. pkt 11 k.p.k. oraz §14 ust. 2 pkt. 5 i § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1348 z późn. zm.).

O opłatach orzeczono na podstawie art. 2 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Rozstrzygnięcie o pozostałych kosztach sądowych opiera się na przepisach art. 634 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 633k.p.k.